

App
5. 25

872 1921,

St. o.
Småland.

LUNDs UNIVERSITETs,
FOLKMINNESARKIV

S. Möre bl.

Insamlade i Vissefjörd
och Gullabo socknar i
Västerviks län av

Harald Lindblom M.

Småland

Archiv
M. Lindblom
S. Möre

Fran Gullabo socken i S. Småland.

I för minns tid tog man
gäng och balle, brugde fynde och
slaktidé för veder före jul.
Av brodet var sotat gront
och sotat fint. Ett enghet
omtycket brod var hornsborrar.
Till matbrod hade vi sotat där
di kallar slaybrod, av sildar
mjölk och fin linja. Och så hade
vi naturligtvis saffranskål. På
den huden skurade man rite så ofta
som nu, men man skurade
med beskid när det led matbelöge.
Man skurade rite med sopan
och bortle, som nu, utan di
hund grönvistor på fötterna och
strödde sand på golvet, och sen
gröndde di. Vid jul skulle man skära
grönis i boktagen ab källaren
inte i stugan strödde di kallan
som hundats. Kallan begöttes

en mellanrit och fäkt legga han
fram emot Tjigondedagen.
I slätten drog man ut laca-
men i strugan, och slaktade
dig i grön morgonen vid blåss,
som skulle vara fördig innan
en gris upp. Sen kom
släkt lade man upp slaktkisten
och bordet, så att vem som
ville kunde skräva för sig en
bit. Slaget skrävde din och mullades
till en rulle, det sattes
en för att användas till gris
i grisstörningen. Här gick man
mellanrötter och dopprade i flytten
och hängde den upp hem
öfver spisen. Då hällde man
i jul klängdes den upp
i taket på vagnen - med lantbr
och hängdes i taket i förtid. Drog sedan
jul klängdes i taket
hälften, fastän vita med
en röd frun! I taket klängdes
i glocken, mellan bjälklaven,

en mitt för vajl bjölke. I hörnen av
rummet satt två lyktor över varan-
de, på den undre stod det Tölliken
och står av ben, på den övre stora
Tennipat (ett dyktigt hovslöde da
för tiden här i riksdeln). Utmed
vagnen stodo två vaggfalla
söngor, en med förlänge för
de gifta och en utan förlängning
för pojken. Man hade viga lokan
i söngorna, och i släktet för töcke
hade man en rödta på sig, bös-
tade. Utmed bordet stod två bönder
den egna hattkoden galjbyxa hemma vid
jul hällde man upp vagn i allvarligt
jul. Ställdes ett stort stora
vin mitt på det delade bordet, sen
hälde man upp detta i hela rummet
som man drack ner. Baggrave
och bruntare var i allvarligt
tema, men i förmarna hittar voo
de av silver. På den tiden brände
man sitt brinnvin själv och
sålde för tio shilling konsten

en som ville hägna. Det sätts
ungefärligt mer där, vid begrav-
ningarna hände det ofta att gäster
voro redan härställda. (3)
I församlingens hushåll omtalas
begrävningen, där gästerna
dear dödes anhöriga redan
med komma övrevis att syda
istet att gränsa för att göra
räligt. Där gränsen sluttat jord-
brunnen, och just sätter område
som en gränsgränd att ge
område en knapp, så att
i rörslor handskän mer i
en över-histor. Enligt vad
man hört från flera andras
visa s. Moore var döden
hurigen engelsklande säll-
ska föreställer sig begrävning.
Här kom man sluttat var
vanligt att man slog
en trädallé med bär-
in och ställde mitt på golvet,

i detta dograde de sedan sitt bröd och
när de hället på en strand kommende
de hatt på golvet och kommande
På sina hatt hade de en Träslod,
med en fördjupning i, som bor
man hälde brännvin i brennande.
Efter denna utflykt från sin
återvänder gick till en biskivning
av julkordet. Mitt på bordet stod
stora julgräs, som inte fungerade
före de brannit ut. Och fik
därför sliga upp mitt i mitten för
att slaka dem. Julgräset servades
i en trädbylla, som var glödlat
och stod på hela ben. Mitt i gräset var
en utdelningsplats, med flott i. Alla
som vore bärkade omkring bordet
åla dök ihop i bytan med hästskoda.
Var och en fick sin julkrog,
även tjänstefolket. Den bestod av
en grön linga och en fin linga
upptill dessa låg en saffranskaka, sma-
halor, nötter, russin, fikor och vin-

Man brukade ofta ge bord
julbord till de falliga maten
inte tas bort från bordet
eller hela halgen. Den vanliga
maten var bläsfisk, kalköt gis
i fransar av kalköt, gräddor
i rörem och äpple i riven.
griskonung, granskål, kan
följa, oliphörning. Man brukade sig
lämna julbordet med knufoden
kragbälte. Den som förlorade
den och lämnade matdelen
var man börlakt sig skulle
istå dö. Sedan julbordet brunnit
på julnatten, malde man
o rendan askan, man fik
se ett fjäst i askan, gick
in i det, skulle en foda
det ut åt skulle en dö i
det under det kommande
ett året ställde alltid ut
och brinneren till mitten
på julnatten. Man gick tidigt till

sängs på julnatten. Klockan fyra på
morgonen togjorde julnatten och vände
sedan flera tider. ~~de fyra tider~~ attmanhet red
man till hyttan, såväl som till
andra krogidéer, blötlag o.d. även
fruktträdens röda, dess sadel kunde ett
ryggetid och var försedd med en broda
till att sätta fötterna på. ~~attman~~
varo till hufvudet blödda i armbågen
svarta byxor med gult silke eller gula
byxor strickade med svart silke. Byxorna
hade skinninstyckning i gump och
ankling beren för att inte slitas ur
vidningen. Vid hufvudet knappades
de till med ett silvergjärne och
ryggen med knappar vid sidorna.
Blomma varo logskor med silver-
gjärne. Vidare hade de längst upp
huden varav rödlig lyp med blod-
härt med rosor o.d. (Det var ett
logskobete att stäcka en sodon) Den
var försedd med stora foder.
Fruktträdens varo blödda i attman

röda hatt, över detta hade de en
svart med röda band och blå.
Hjolarna varo av lärgepäder
med boda röda band. På hjolen
var en stor fidea, i vilken de
varat och brännvin med
till hjolna. Vidare hade de ett
höde. De hade också grönor
och var ett härdtig som stodis
i skor. De som ej hade
gick på jultogs morgonen till
hem med stora blass, nioför
bina. Men gick i spetsen och
sitt blass över huvudet
de sovande blassen omkring
hönde det ofta att quistor från
hunden falla eld i fannen.
Händer, och så hunden myndes
olyckor inträtta. När man
från till hjolna kom ihåg
var i en krog. Vid julen
sändes aldrig julgron.

Prizon som kompode på biödet

Med songsen han jog sprunga vilt om
ett förfärligt under.

Den som det här möcht möga fått odränning
det alla ständes.

I Seban by vid Rane stond i Ranevendat Tykla
land, skall saken vara händes.

en fälig bond bodde där och hon hon hade en son
som gjorde honom stort besvärs om biödet han mögde grypa
men äldsta dottern av sin far som varit mor och sydor växte
och ger sig ut att tjäna

Den barna hände idu sig sen hon sig själv född röda
men var oförsiktlig i knappar och själaväda
hittillsen hon hände få till brak och intj
det skulle gå och till hög fördig komod

Husbonden sade grypa här, låt godset högmod falla
Det hör dig för vad faller du är, vad kan man dig väl hitta,
du möglöö i vrigt av din lön. Så giv din far
det är min bön. Hon ligger ju sin foda

Hon smade sig är mig och skönt
men givna blodet föder
Vad vill förlämna till dör
Men jag råd för min lekar
Som andas släkt jag blodringa
Ej rågot han jog bonde fram
men jag jog det fortjänar
Tackliten till häxorna komde sig åt gott
dödde
moder sig då om heliga kappor och
den blodde
Bad dödta som var förtjänta
till groven hylja föderas hela
Som barnslag legga befallde

Hon hadde già förlorat sig mydal gött för
om hon med huginn. Lyckan var gudgiv
dåval
Hon sade det nu gärig att jag
egraven här jag vill och hon
en jog mitt rågot ej stinger

jog, bort på nätet i vodenadsdag
mig nya bloder hajar
ej gagnar det mig där allt jag
Där kallas juva den slott hajar
Hun jog gär blodet vassan se
Hon sak, vad givning gubben ger
om rågon där om bloder.

Då handes från slab hävdat sig
Hon mena ädelt tänker
Barnslötfat inti sin leig
Hon mat och pengar skräddar
Varav den oskara läraren de
hugsvalad minne genast gör
sin döde att begrova.

Till fodder rigo byrden blå
och därför val sig myndde
Gav Gud och dygden blifaber
Och huginn och hunden lydde
Dess far gav henne trevne bröd
att ge sin son som led stor smid
och sedan lyft belönde

skönt stycke hode-götta
hovanska hund-banden
och just dessen härlighet föderatt
i moders hufvudt som
var han den viktigaste man
varit vid förmiddelstora
i sida skorna spora.

In jämt ej den här formen ej syns
varia hos hundar tillika
ej hundens hufvud vore allt för lång
ej dessat sig vitt hon blivit
ej lagga hon de borden till
att hon ju den hund härlighet
men hundens rörelse stödde

ett fotter festas genast hon
var hon ju borden tröder
hunden hon förgäves där
var bonnor, svan och hund
ej som en stor och jordfast sten
rör sig åt så hennes ben
moder sig nu fäste

När kom sig sedan utträffades
Begynner hon att gråla
och jord och hunden lyftes upp
med blöta hundar vata
altsjälv hundens hufvud gick
Då sätts han sig do med hund
och får varan förturerna

Vid slutet av denna följa är
att detta under hundens
om lyftes hon tiggas vagn men
de tyckte hittills vagn hon
dess fast fram moders röra

De förmme rödde hunden till att
att allvar bättning göra
Belämnas synder, då vill god
de arna syndare hund
Hon rykte därjöig vata bär
hon svala mig snart, syndens god
förföljelse förgäves hundens

Udde och jog aldrig alltid hos
Vad prästen sagt förrått
Förrått hörde man och för
Världslistan eftertraktat
Guds givars missbruk var min lust
och mittas jog av hvar och just
de söderl allt med rätta.

Mönnerishor som på mig se
lät detta eder läsa
att man bör Gudi dyrkan ge
Förråttar shall man sätta
Ty krigmod som en col till att
som givs mot vad Gud befalld
blir av min ofrid via

Knappet hände hon sitt rista och
med buren rist framföra
ö i ö den ejist fasta sten
Regynt sig att riva
om knappet sina händer hoge
de gick så ner inti en grus
Som hemme stod belodde

o, mänishor belönken en hufvudet öfver
och girigheten som man ser är och
är och en fortig tjuva
hat givens ofrid vana en
frim synd och plattet men och man
till dygdoch godlig lemnad.

Påsksöder.

en sätt från egenskort och raka
att hörorna skulle ha den tilltolt
till bläckulla grå. Med uttryckt häx
och häx ut sätte de sig gransköva
utan och föra upp genom skogslenen
var grå (Ljungmorsdagen) På morgo-
nen i S. åttae hor man förrig
bläckulla laggar grå i järnpan
hurad med, och bläckulla satt hör-
till tills med hon, men de vänta
hemma igen före solens uppgång
skräddare som lig vilen en natt i
hus, där han fått nattlogi, såg han
häxing sätte sig grå hörarna och rökte
upp och häx ut! Han tog till det
i hatt ut, så han fick hörat att
efter. Han sätte sig gransköva över
vist, men sade i stället häx upp
häx ned, förförde hon att hon
uppg och ned i skogslenen utan
hemma slanna. När hörorna flög
ing upp i luften slacks de som

met ida o hatt i vrocom "Ashorsdag
Stjölde man oskan av julbosen över
krucifixet för att man skulle få
tur med den under ört. På påskla-
tordag gjorde häningar som hände för
mogen att trolla sig "nypöllkor" av
brända strölar och silvertrödar, som
högt grå dyngon. Sedan sätte de hem-
krusen bredvid den och malde upp, under
det de sade "ta liv". Horen fik då hör
och sprang omkring och sag en ryggtun
på en gummihus hör. Den hörde som
högt bakom en gjordes god och sett hör
en gummihus försökte få liv i en ryggtun
hore, rörade för gods skulle ta rökt häx
horen fik då rökt hör hör gummihus
in malde. På påskkaltdag ställde sig
häningar ut grå dyngon och häxmoder,
i en tom kruka för att få "smörlyden"
under ört. På påskmorgonen gick man
önskning. De skulle man grå förbi hä
häxer, men när man gjort det skulle
man få "glöpson" med resten hörat

Blagor urgoy och ögon. Hon skulle
vara biot i grytet på huvudet, men
grytet det är här är var man i förs
och kunde leka stor vred som

Hjälplösningen härmade
hon och gjort hennes näsa röd. Den
fodrja, som man emellanåt
fick se på grästexten och som han
inkluten hollas övergott, troddes van
gjort hennes näsa röd. Härstod man
hur en balsager, small del hitt
hur som rödde om huvudet hennes
och bad om nogat som man
ge honom, annars dog hon innan
det.

En annan hängde en gung en
taket och ringde till det
blod. Det var en grytan från
mens hår, han fick hängna
nållor, som tog in på ett ställe,
en annan i huvudet ställde in
huvudet i annanhet, där han låg,

Po' ringonen varden fyllt av röjotta från
grannens hår. När de som hände trodde,
och varit sig istå i förbind med djurveteren,
ville shoda en annan minnesbita.

Slappfade de sig bara nogra av hems
blöder. Dessa gjorde de med i jorden
och atteftersom de förestördes, lyckades
dessa ägare bort. där de ville shoda
nogras huvudet, slappfade bort runt
händerna huden på dem. Den som rödde
om huvudet slappfade den, så fort hon
mördade att de bojade bli spilla, här en
grästörva från den personens öga, som
hon ristat ihop förfört huvudet,
men dessa fikt åla gjort blevo de bra, och
det var på hattslängens öga gjort tegits

Shogsmuvena varo noga
vah, men händde försöcka sig tillhöra
shogsmuvena och hitta minnesbita. En shogs-
muva, som ville slappa sig röjotta,
slog upp i ett träd och röjotta ut över
bygden; "så långt som dennes roder
hörs shall hennes röjotta åt mig".

lägia så sättnigölli. Den hund som
hade sin fastnå en gong,
i stället en shognumva som
vallat sig så att hon lämnade
hem. Men hon skulle sätta upp
lämna, började den att slagna sig.
Anade den orörd och böjde sitt
huvud, hon försökte då genast
shognumvan förvandlade sig till en
vona, som skulle gå och valla sin
vän, men hon rörelse honom, bad hon
om skulle sätta upp på hund
s. Till en böjor inledde hon mer
slad hon sig upp. Hunden
då funna och slagna sig. Adhon-
van böjde första vad hon hade
i grässgröne, slukat hunden.
Vad ett förfärligt slagna, som
ut sig, när shognumvan hörde
försökte hon genast. "J gullab
en urhållad den i form av ett
tig som kallas "shognumvan boktig"
en man kan att hon begagnar.

en giga som en gong gick till hyllan,
sag en egenhändig lärbiög. Hon miss-
tanke att det var trollkarl och hantade
det sin gräslambol. Efter hon gick hem från
hyllan, fäkt hon se att guldmyntet var
fastat vid varunda blod. Draken hunde
inte haunat få tillbaka guldet för
gräslambolens skull. Den rörlare honen
vott till en präst och bad om besvar.
Hon fikt då ligga i dörjelugan, men
prästen talade om för honom att
det brulade spikta där. Hon bad då
att få tina attordulan och präst-
luggan, så skulle hon inte vora rödd.
Ettan hon lode sig svepte hon präst-
luggan över sig, och lode attar-
duken på bordet. Vid midnatt fikt
hon se en drake honomma, denne tog
fram en slätt bokon spisar och lade
på bordet, sedan sollte hon sig och
grönde i guldet. Där hon skulle ta tillbaka
slätt hunde hon inte det för attordulans
skull. Hon rasade då och slack och

fluga på rönnen och riva huvudet.
Hon hände inte göra honom
illåt, där förför att hon hade prist-
gå sig. Hon försvarar då tjur-
och rönnen fick belöta hennes
en bonde som gick och plöjde
en stor hopparklädd bläckta end
i hon böjde sig ned för att
uppen sätta hon hela byn slå
som laga. Sedan försvarar bonde
och hittills. Nogia bön, som
go och tälle sätta en gung en
full med guldmynt. De blev
i förskräckta att de kastade en sal-
te knut att haka med på den. Da-
don hon tillbaka fanns pengarna
Staled hade händat döden,
menade ja i strålen, att ta pengarna
i. Bytts strålen varit taget
av bön. En knut hade en
kommunit fast fören försij;
stråll strax effekt sätta en i
gen att det lyckade under en stor

flat-
sten, hon gick förbi. Där hon tilldegraven
ett litet i morden fick hon se en bryg-
sal, som hette stenen som han.

Denna var upplyst och här dansade
Troll, bland dessa färdades den där
den försvarande hattan dansa.

Den fanns en liten gubbe i galla-
bo för noga är sedan, en av trollens
upplägg, som endast tyckede sig åt allt
hela folket. Han betede de flesta sjukdomar
genom att sätta den sjuk ja en
kista och läsa en formel över huvudet.

Vid arbete lockade han fram ornen
genom att läsa en trollformel över
den, den s. h. om bönen, som böjde
"med som solen, sovit som jorden."

(för övrigt använde han sig av öster,
hon kom plötsligen och åderlöstning
vid besöendet av sjukdomar.) men
ornen kommit fram dödade hon
den, tog blod av den och strö i
lärl. Den bilas bleo da' dödssed.

På andras ställen ingick S. Mör

men odissä den tror, att man
hinner att döda rinnan om
tror nämligen vilja döda gudar.
Då det är man dödlat.

Vid ett vändage frågade kvarn-
mannen rinnan gudar, hon
var snyggt klodder var. "Tror
de barnet och vände sig över
^{och undrade} Man trodde att oofattin-
gatals med från hinnan
föll de già lassar, de bleva lundar
i skogen, de bleva skogsnar, noga
igen, de bleva troll och sluttiger
i vatten, de bleva gjörungar,
för att skydda sig mot
dem hade man blås i ryggen,
kallades vogastal.

Midsommarafton gick man till
vandretur i ett träd,
ett björk, för att häringarna
ta kälka. Det hoddas en
i dessa trädar för noga är sedan
de kallades Kräppelavantagjuren.

Hur de bor sig åt med honom hände
de aldrig behålla honom i förlagelse.

Han ställdes odissä i attmanat i vitt
för rinas già folk. En grifte som
skulle griffa sig hode rönt i stora
och litet fastningsgöror, när han
stod vid sin byggnad och vände solen
för noga personer kom Kräppel-
avantagjuren fram till dem. De
hände inte rina honom när
han sett vad griften hade, såde
han till dem: "Vid ni vad Kräpp-
elavantagjuren skulle ej ha varit han
varit han jo, men den
saluma här här, och gäll sa här,"
därmed tog han dem under armen
och försvann, innan de hade han-
nit frista men det var. Den gäng
hade han vadd med noga, att han
gi sjuva julaför, skulle ta att vadd
de hade già julbordet hos en storboden
i Trädgård just nuo de skulle tillborda
På julaför gick han in till sön-

i fröga och skick att huvudet
med lösä, alla rusade genast ut
att lära in dem. Under tiden tog
i alla fyra hörnen på dalm, soga
ett som förmis på bordet, ett
och försvarar.

Göta:
skall tala om en galä de
hoppa i spän de bli vila.

skall tala om en saga, så
som en slaga, så känd som
där, han den hör den fän.

till Bol stod ju skämt, till
det rörelse var, till Bol fanns
i mire.

Vid begynninjen var allt idé-
lyckan. Men snodde tjänstleder,
börn till att bora med. Dessa
täckes sedan vid framkomsten
lyckan. De användes sedan

av doddgrövare till att elda med så
att de aldrig behövde ligja vid.
I allmänhet var de förnuftiga
antändiga vid knivet, men gäng
knivets del att del var ett sär-
skilt örörer att hysta efterföljde
av bören, och rörelse med
en bård med litet i. Denna
bård hollades sedan gästaböcker,
och man förtöd att det förlade
litet så att man aldrig varade
förbi där sent om kvällen.
Det förnuftiga knivarna
gjorden hollades sprucestragon.
Då viga oständer förmis på den
tiden sollte man sig ju en
stäng utanför slagen.

Wise fjärda.
 var två pojkar, som lågo
 ha i diffus. Den ene dog och
 begravningsdagen kom bland de
 gästerna en litet gubbe till
 minnen. När han fick se den
 i bort som var fisk sade han
 han hörde att dörrmen
 han koto i mäss, men om
 sjuk broder sade han att
 skulle bli bra. Han gick
 honom sett döden under huf-
 vudden bakom den fiskeproj-
 get skedde också, den sjula
 kvällen den fiske dog innan
 han koto på mässen. När
 sist döde skulle begrav-
 sas men när han försökte
 intogoden, kom handbroder
 till honom på halva vägen
 sätta sig på hufvudet
 och sätta sig på hufvudet
 och sätta sig på hufvudet

att föra hem och hälpa på sin hufvud
 som bodde i Södra Söinge, men
 han fick inte koto med hemmen men
 annars åt och döda, som vanligt
 När han kom hem hufvudens hufvud
 gift om sig, han sätta hemme och
 kommes in, sätta och sätta då
 han koto in genom förestuet
 För att visa att han hade varit där
 sätta hem där sätta slan i förestugan
 När han kom tillbaka frögrade huf-
 vudden han färden hade gott, han
 hade flugit i luften, ja, sätta
 han den har gott han sätta magifjär
 på halva vägen kom jog till en
 brunn, när jog flög över den stöt-
 te jog falla ner mot en betta och
 sätta frögrade slanna, jog, sa huf-
 vudden där var det Stockholms den
 för över. Man gick sig i august
 hamma se hufvudet vadat hufvud
 bli under vintern. är det noga
 mola flod i den blidet vooder

erson den är belägen. Högunden intå
i det övda mitt i vintern. Så
kvinnan som ville ha ha lyckla-
toddades en gång med till
av att sjöra, då tog detta
d. jultidet skulle man gå
unge för lyktor, då skulle man
i glasen som hon medus-
bant och en hand i manna
man lycklades lägga, hände
en gång vad illa man ville.

Gungade hon och hörde med hon
att hästar och två hundar hon
sydde en gummia hon rökte om
och hade säll skogsnuvan. ja det
sade hon". Det för hon röng
hast skogsnuet. Det var här
som kalla in till vorondu. Den
hade en sonke som hoppade till
gummis arbet. Bländdog hon syn-
d. För den ene bonden till den
hon var hos den gång taddades
ville bonden honom över i

sin gjest genom att ge honom gröt och
mjölk. För felk hon orbda hundar om
föret och en gång när hundisgruppen
mät från sin gode husbond, sade
den nye mor hon slocknade under de
trista söndrarna: "Det var väl egentlig
att questa för?" Då blev sonken ogo och
sen dess försommor hon från den goda
det var förbjudet försommalt att mala.
En tjio hon en gång till en bon
och ville mala. Sonken höll där i
hundens hylle, så att hon inte kunde
mala. Det var en gång en son
inte bytt sig om att mala och
skulle mala. Tunsnallt utan mala
görd". Då kom två stora svarta
hundar emot honom. Det var
den onde sjölo. Hon bestökde den
söch emot den, då försommade.
Allt brottsigt på julfirsdagen skulle
she före blodet. Sölo, ommedan
det utan verkan. En had skulle
folja sin "fastelavinen" hem en kväll,

men det var hvide han nioget att se under øjen, så han gick före. Då kom till en gjördsgård, och dörfde se sin flicka sitta. "Hun hundes allt jag gick före dig och du vände in". Da skrattade hon bort åt. "Du är väl du förbannat slögt sa hon. Da beredde det till och vid slöd i gisson laga. Mannen var. Det var slögmannen som hava honom. Han från sida del nioget troll, han beredde i litet. Jag såg en gång att suboden han aldrin slög ned på allmaring, saen slöd han. Det lyckades honigen förkoomer (talade en gammal) Det fanns de fruktträmmer som made haft trollen, men de ble bleka fingerar i munnen vid andet. Klant visade trollen sig i av suggo. En kvinna mötte ha en sugga en kvällsnöt hon släppte den, den grystöd ihåt emot henne

och visade tändana. När hon kom fram till ut göde fick hon se det slö i gisson laga, och med dessomma försvann suggo. Hade hon gått emot den hade hon blöd spukt. En kvinna fick en gång sett hon bortlyft mot en trollunge, när hon hade tagit det ifrån sig i stället medan hon niojöllade. Hon niojöllade ingubing i byxan innan i ett barn slukte o härlade så myndat. Men så slörade det i växten och ville inte åts komma sig. Hon förstod då att det var en trollunge, hon hade fött. En gång när hon bortlyft tag hon så barnet litiget av flaten för att hon släppte in det, så att hon inte fick det tillbaka, och släppte just till att hesta in det i boktagen, då hon fick hon åt brak och en trollhändig hon och det det ifrån hennes. "Så du har gjort med mitt barn" slukte hon, "Så hon inte gjort gjort med det, det är töcken för allt jag hundskräck så väl med det". Därmed

hon till henne hennes barn och
en gång var de sista och
de stötte. Kvinnan kom
till hon med sig sitt barn, när de
började att arbeta. De brukade de båda
kvinnorna mellan dem för att
kvinnorna som hade lagt sitt barn
söder ut mot hon rövades
av, att det böjde skilda så för-
t. Hon ville då ta upp det, men
det barn var med händelse borta.
Det barn varit ett katt
och hon förlorat, men rövades
av en bland hon trodde och hörde
sitt barn. / En fästningskvinna
indragningar med förtidigt fallet
var för att hitta på Kongaön
som hon kommit i en bildby-
tan emellertid häften av den
vara legga även hon vid konte-
nernas mordlokalen vid Wiss-
station. De bildar här ett ungefärligt
område och 100 meter långt

sterior, med bestående av valliga block, högt
uppe på tappan ligga mörkslaga block,
på vilka sluttningen är väst beordrat
med björkar (fotografi bifogas). De
andra sluttande tappade leden i den nedvär-
ligande sjön, utan en enda sänkning
hade hon och hantade mot kyrkan, dock
utan att träffa. Denne ligger även hon
i mittlandet av Kongaön kyrka. För en
takta är sedan hon delat att ett
stykke hänger in i antenneriet eller tralla-
norn som det också kallas. De tog en gaffa
med sig och band ett rep om livet, sände
påse och ringongen. (Det finns en in-
gång i rönt, så att det är en ordinarie bild
möjlig att hänga in) där de kom in
hur de hänga från ovan till ovan,
såsom i en spindel och vare ovan bildat
en rullig sal. Det hänt att en gammal
gammal förfogt sig i sedan bort i den ovanliga
som är närmast ringongen. Uppgiften hörer
är dock ganska farvaktlig. / Det var sed
hos bönderna för omkring trevittet del att

Till hos Trolle nio de skulle ställa
invis ringer som hude en så stor
som de kunde få ha i hos trollet.
de använd den skulle de ställa hem
med och med en klocka i sät-
t. Den sköddee som lindet
sig och förmådde sina bl-
litter i stället för att ligga det
i. Sedan dess har bönerna aldrig
haft ringer hittil av trollet. 3
har man sett ligas om huvilla
i vint, och huvil sluk, som
man gickat till bön. Den bön
var förbi en huvill, tapprade
på sin vaga, fastän det inte
ringde för att ligat till vagen
förra vinterna än sedan sät-
t. Huvil hörde utanför vint, fast
ingen minnelse hade hörts
i. Den vintliges matt gick sig
sökt med en klock i sättet,
de ringe en gusserna. De fick ju gis
tögt till förmåst alldeles invid vagen, där

vint ligga men sät som det var förra varen
det hult och huvill. Den gång sät möga
kvin, som syns och hörde, en stor guld-
klocka hörde ut mellan byarna vid vint-
vilaron och lyss i solsteinet. De syns
da in till sina förråder och talade om det.
När de kommo ut det bönen sät hörde
hörde var den förråmen. Den ett o-
konfirmerat barn hade tagit bort den
hade de fått den. Den, sät en gång en
gång en stor förrådsklocka syns och hörde
utanför vint. Som den trodde att
det var grannens för som släggit ut
från gården, försökte hon mata in den,
men när hon kom med den vid stol-
ten plommade det till grå ögon och fören
försvaras. Den hörde, som hade
vadat och vittat ^{och hörde} en huvil i vila-
hördningen, gick en gång förbi ett hus. Stol-
ten hon där ut en galbe från huvil och i stol-
ten till henne: "Vore det inte därför att sonen
du har mögt inlyft, så skulle den huvil
i här". Till förmånen, som skulle avstå

"döwan" till sin man, som var
skogen och arbetslode, hon aldrig
kan undrade varför hon vid hon,
är hon hon kvar på livet och
tålde om för honom, att hon få
timmar sedan gott ut med "bon
man", satt hon i going med skat.
De tålde henne då i vissa om-
i skogen med sina hundar. Det
var hon kunde byta logis och
kunde skogsmanen hämnas-
na. Det är mycket vanligt
att man, när de går vila, att de
i skogsmanen kvarat dem, för att
i sitt äga beläggia dem ^{måttet de}.
en bondgård var en
ett duktat bliv så drifit. De trots
en tömte var dina till dem. En
tade de därfor en släpita på huvudet
under. De tömten föll släpeton,
hon att hon blivit förfjut att bätt
sas den dagen var hon aldrig var
dina åt dem. Det var ett

funtinner en going, som inte kunde byta
logis, hon tålde den ned till sjön av
medan och därför kunde hon. I en fleda
ställde en going här en hälla. När hon
hur det var hällan fyllt av lön. Hon
vinkade undan den. När hon hon kommer
itt lön hvar, och vid det var ett guldmynt
fast. Det var en bonde som var rik och
ha social att hon ville rymma niojar all
få hennes pengar, sedan hon var död. Hon
gjorde därfor med sina pengar inne i
hoden. Då hon gjorde med pengarna sade
hon att de inte skulle få upp den förrän
de levarde med en hön och gräjd med
en trupp över det stället där pengarna lig-
gjengen stod inne i hoden och hön. Detta
och mina gubben döll gjorde pengen sig in
hön och en gräjd med truppen, då fick
hon pengarna. Detta före minnemärket
efter hälla de döda alla. Det var ett fun-
tinner som (kvarn) lagt märke på tiden
och kommit förfjut till att hon hörde

an vor det. Tant i legikun och guds
prövde. Hon gick in och sätte sig
ta fäda hon se att de två prövna
var stod för allt, var ett pris
de dött för flera år sedan. Hon blev
och försökt att hon hade hon
itt de dödor alla. En av dedöda,
ille rödla kvinnan sade till henne,
ut men hon åga kroppen losja
Hon gjorde det, varon hon hon
slog "Mordet Tolo. På morgon-
nigde en flit av barnet legga på
av.

en havande kvinna som
en vaga matt igen och ställdes
spisela och sade hon tyck-
var otroligt det där och fröjde gen-
vad hon skulle göra. "Fräga hem
vill", rödla de honom till. Hon
ti, och hon sade att hon ville
ädel till sitt barn, (om en honande
där. Skrifte barnet från moderns
barnet skulle falla) De båda
tills till barnet, men fröjde

att stod noden och sade vid spisen
igen. "Då faller mig bara en liten", sa
hon. "Och, ni har väl inte mina
hängsten", röjde den äldste prövna. Sen
var de dit sätta också, och sedan
visade hon sig aldrig mer. En bond
dog en gång så hastigt, så man tyckte
man skulle grava upp honom, det kunde
aldrig sta rätt till, Misskänkande ökades
var jämte att efter bojade hette sig till
den gjorda det att hoppa från igen
döringen. En matt hon en frömmad hon
på besök i stugan, visade sig bonden för
dem. Den frömmade fröjde honom då,
men som var stolt till honas död "Hon
och Daniel", sade hon och försöker. Sen
visade hon sig aldrig mer. Men den frömmade
Tolode om salen för länsmannen, hon hollödde
dem och färdar dem till att belåtna. Den
granna hovde en gång sin vänner, att
hon skulle hävna igen, sedan hon död
och tala om hur hon hade det. Grannan
dog strax efter, men hävna vänner var
en röd för allt. Hon skulle gå igen så hon

sat över dörren för att hindra henne. Men en kväll när hon gått hem gjort att sätta svenfär. När hon kom in igen stod den sungen. "Hun har hon det nu", fråga hennes. "Jo, jag har det så svart, så slitta och så tyrt", sa hon vana. En man, som senast ill gjort ut från bläcket, kom hem här hon hittade utanför Tolarama slättan. När hon kommer ut se en hand, som är svart, omödigt ifullt emot honom och en svart t. Han hittar på honom och gör in sig, men hunden följer efter. Hunden följer honom tillbaka hem, ingen annan än hon sedan. En gråst tär och läkt över honom, väster läkt och bätt en stund. Hunden sätter förtill gråstens de sedan alltså och var tillbaka. Nu val dörren blev hon alltid ade, längre kände hon aldrig. Hon

skulle väl valda hästen, så att hon inte tog skatten, och hon hade hört vorden fäns. En kvinna, som mynt fått ett boen, dog strax efter. Vägt matt, så länge hon stod kvarna gick vagnen från kontinentalen, som måtte från den ena bonden till den, som mätte honom, då storleken genomsöndades. Såg man sedan gå ned mot bonden längs almen och hitta skatten efter mynttygen. Det var två rikedomar, som kommit överens att de inte skulle ha flera böner sedan de fått två. Sedan hundam dött, hände det ofta, att hon gick iga. Mannen frågade henne då en matt, vad hon ville. "Jo, god fördelar två sjölar till oss", sade hon. Det var jag inte får sa munnen, det var överenskommet att vi inte skulle ha fler böner, så det här där hela storleken i. Då försvarade hon och sedan dess har hon aldrig versat sig annan. Här en häring, som de hette Röda-Maja, och som brukade sitta och spänna, hade dock sätj en grannan hennes en kväll sätta

T och spina. Skogsmuvan
en gång en hund att hitta sig till
hur går hon hem med mist
hem, hem var fjärbinvare. Då
hurde hon sörta med häxan, iste
stället över häxan en sprana
"Du hund, du hund släck hundan
men" de tog mina hant, min
"Vem, gjorde det" frågade hon, jag
svore hon. Fjärbinvaren hette
hund hette jag sjölv. "Fjärbin gör
du ha", svore häxan.
en gång en griga som släck
et matal tills en häxa, som är
i gorden. På vagen åt hon upp
hur hon kom fram märkte häxan
sade till häxan. "Här du sit
ungekringen den här ställer
en under däcket den här". Hur
ih en gång före en häxa, då hon
och ville åta upp gallan, men hon
var riktig ormen. Då lovade godden,
släck barnet åt häxan om

hon blev i grossess. Hittil senare blev häxan
med barn och häxans man gick till godden
och häxan häxan var häxans hoffe. "Häx
hon jog lovat det" sade häxan fört. "Jo, det
har du lovat, så munnen och för överigt
skall du inte belöva att föra illa". Du skall
få bo i stället och nu skall du få så
myndig du vill ha. "Godden gick där inga
det. De låt häxan bo i stället och gav
häxan gott och myrkt. Sedan kom hund
fall barnet, fick hon en silvrig boges för
belövit. Godden är troll. Jag gick en
gång till häxan, talade en gubbe om för
mig, då gick en lönig svart hund framför
mig på magas mätes avstånd. "Skall du inte
vara ring" släck jag "men hon bragde
ja", men när jag kommit till lönigen
från fadit jag se en lönig stötz som en
hund satt ja, och häxan församm full
ständigt. Det var en grifte, som bude
hur skogsmuvan som fastnö. Till slut tyckte
hon det föjde bli obefogat, och en hund från
de löp sig frågade hon häxan om hon ville

en sluttet huvuna slycta slaggmura
varor väl inte slycta mig salen.
Jälvade hon att hon ville sluttigja
o hon da önde loddar med myssdill
misidill och gyllabem (ben som fir-
ad hället i huvan) och det vila som
i jorden (vithöf) så gör det. Det
noglan och så slöt hon slaggmura
en kug bora och glödade smultron
vid en göl. Då fik de se en
strunge ligga där, så att de hunde
up på den. De hoppade upp på
men den lille ruisle som inte
upp slakt: "jag, medien inte oggi
unde inte hala varb, så han söde
i stället för röder, men när nöden
itt man, sätte den av med sedan
ti boren röntade av, annars kunde
I brukt ut dem i spän och dörat
ut sig där. / Den diingen gick engoing
vade på en åker, då fik hon se
höra släkta rygg. Han nogade
rä dem, men han tule ha

locken ovan tilltöljet och så lode hon ett stort
fäng hio framför hästen, så att hon inte
mödde det. Hästen drog till för att komma
till att må häst, hon drog upp tilltöljet,
men själv drog hon. Dröken gick igenom
honom. Hälften var full av guldgrenor.
Och de ville ha upp en slott belägena de
vara hästa det en slott eller nogoljournell
huvaten som dröken förlägg i genom så
fär de sedan slaktet. / Det var ett holl
som de hattade Huburgsgubben. Han bödde
intill en torpor. Denne lant pengoroo
honom och hade honom till hjälpe i allting.
En gang fik han hästen ett barn. Han ville
det så gärna bjuda Trollt till barnsold, men
han tyckte hon inte kunde ha honom bland
folk. Men han släckede diingen att bjuda honom,
men han sa till diingen att hon hädé
ville att hon inte släckte honom. När diin-
gen bjöd Trollgubben färgade denne om de
slutte ha ejel och dons. Ja svordde diingen
"Vem shall de ha till att sygla," frågade
det Trollt. "Ja, vi shall ha braunslagaren

"Så döringen. Tränslogan
istän. Jäsa" så tröllt shall mi
äntlogan till att sygla, "så vill jag
vara. Alla tröll är rödda föräldrar
i foddergöva shall sygga, minni
att så väntiga och tyndt mig"
sät. Döringen tröll upptur en söt
tröllt tog en spade och stöte i silver
? Har du sett sin stor foddergöva
igade han min han öst i hushoff
ill att vara så rik, så var del i det
det, "så döringen. Då öste tröllt
kaffor till och frigöde honom om
det var nytidet. "Ja nu går det
o döringen som rikt orkade böana,
ing hon en slagenvara med mat
som var rik och arbetöde. Hon tröll
kunskap, så han äntligen öste av
en rinnan han åt bad han till
då förvandlades han till kogödel.
ett ställe var det Tornet, som
mittena. Men minne sollte ut
i den stor de rikt var.

Det var en hund som red till ett ställe, där
en slätt lag. Hon tog av släffen och gringo
i vrig det fortaste kom bort. Men hon hade
intervallumt hem förron bode hon och hunden
störlade och dog. / En slaven i österbygdens
bygden av tröll. Den mättae var hon hem-
maledt, men hon visade sig inte för noga.
Hon gick gick till bergen, där de viste att hon
fanns och lärde och bad, så att hon fick ut
honor ur bergen och fick hem honom. /
Tomasaffan, när stormen föjt och det var
ett farförligt veder, kom en hund till en hund.
Hon hade en vid halsband och en stor vid-
halsband hon red på en svart häst och hade
två svarta hundar med sig. Hon lade sig till
sova i hunden och bad föllet där vreda
honom på ett bestämt blodslag. Natt som
det var brydde det brinner ur halsen på hund-
ane. För att slöda det, öste de nytid i
halsen. Var hunden, som rikt var noga
annan än Odan, valnade hunden
därför att de hunde öste nytid i halsen på hund-
ane och slödat elden, annans hunde en stor

träffat. Som belöning för att de kunde
söde hon till dem att de skulle
till ^{på vagn} slalle de billa mögontig.
Hade då en silvankärttsko, ett stycke
kronor. Det var en gäst som
räki en hylsa en julfotan, stod efter
^{en hand från bröllopet} saken gott utgång varit och skri-
vningen i myndighetsbrevet i hylsdörren. Då
hästarne sag, men gästen förlod
i var fast och gick för att ta bort häppen.
Gästen kom och ryckte från gästen
men gästen lyckades ta den till
sig den i munnen. Då hände
vallen på mögen måltid med den
älvadorn med ett brak. Det var
en trollgubbe som hade färgat
från den ene till den andra äggen,
skulle alltid ha undantag för vagnen
dr de växte iste, han de skulle bli
honor. Hon talade aldrig till
men en dag sa diingen på gästen
skulle få gäbber att tala. Hon tog
het och lade till en fläskbit i det oda

solle det gå spisen. Gubben blev då uppfänande
frigöde honom, vad hon skulle ha äggtalld.
"Jo," sa diingen, "jog slall hela mot till
mossen." Vid hirsut brott braback de hela ned
fläsk och hett i stora massor. "Aldrig har
jog sett mögan haka till mossen" i en sida
här grulta. Jo, slall fastan jog huvud under
det att själ elskagon undan med och ej
nya växt upp" jo, då är du inte frigömn
med att se det ned" sa diingen "Men matta
du också dö" slade diingen och hätt med en
hurta mot gubben. Denne slade och trollen
kom farande och tog honom med sig.
En bond, som var mycket ill och svind,
had sin griga att hon skulle styra om att hon
fick den hudden, hon tog på med sig grigan,
hon hade legat på den i alla ören och tog så
hurpa den, sade hon. Grigan gjorde som hon
hade bestämt om och lade dit hudden
istid. Gubben hade emellertid sett in sina
näringar i hudden. Här satt grigan leende frigöres
efter pengarna, och skydde allsa pengar för att hon
hade tagit dem. Då hon pengar att hämta på

hade talade om solen fördem. Segjör-
er grubben. Pängöre lag i hunden,
och mårta omna lag över dem och
På ett ställe vor det många pigan
er, som tjänade ihop. En gong skulle
pängöre möta en av piggorna. Då
var det många hundar hemme, och de
i ett molnus (ett litet hus nere i en
k, som de brukade ligga lätt i) och
i. När de sedan gick hem försom
vätt som det vor och när de sätter
hem piggade pigan varför han inte
vätt hemme, som han lätta. Det
varvor han kunde mött. Då
och sedan den dagen, blev han
intresserad. Efter att en dag han
varmna sätter en gong slagsmålar,
och stod och hämmade sitt längd-
bogen, så att det lyftes högt väggen
och "fotbollen" och ett hästben och
id baks. Han svarade när gammansen
och hemme och skrattade. Gunnar
efter sin "hund", han lag sin bissa

lagrade till en salts och slutet slagsmålar. Det
blev bara ett reber hona av hemme, näde
skjutit hemme. | Juledagsmott mötte en gammal
en hund som hon och red på en svart
häst, så att det häntade i mitten odgivit
spurkade ur råsboskorne på hästen. Skrat
förut hände hon rörlt en gammal enig
händig som hemma sittpiggande. Hunden
frigöde hemme om hon sätter högslagsmålar
ja (jag) sätter en springa förbi före en stand hon
sen, sa gammansen. Da sätte hunden ivrig, hunden
men skrat efter mötte hon ett par hundar före
som lätta på hemme. Det vor Odens
hündes ett slott. Det vor Odens son vagt och han
gjöt. Den en slott gjöts ned möjlig - frigöde
hündes hunde de få upp den, om de hundar om den
halvsta om beret på en häna och lättens ^{ställiga} hunde
gå över stället. Eller odela hunde de hundar vid döden
eller en grälsurbhäller en häna där. Vidan
hunde jungfrulullen gjöts ned man att det fanns
krott. Den de sätte ett gjötfat vid hunden,
den hunden av sader åt den på ängen som
lag budvid. | I Mycket sätter invid Wall-

synta gräslöv man att en hyddahökde
med en hake i. De ha försökt draga
flera gånger, men de hemsökte inte
den därför att den inte är dogt.
De värnar och bevakar den hökställen ligga-
da. Den niojan som grävt ned en
gård kan bli fri av den onda så
som det believdes för att vila
ne. Men fisk ej hela om, utan
en grönhet. Då blev man sjuk.
Stället där en grävt invid, hörta
inn i dag en sten, men man går
det grävt förr i tiden den som
hyddahöken och tog alltken, de
kan. De hemsökte då hälta upp de döda
a dem om vad de ville veta och
minniskor och djur och tröllar med
vadigt + men de hemsökte ofta och
en hökställa, annars hemsökte de döda
Vid ett sängslott i Wisseljöarna
får sig att en "asgubbe" sladade
vadigt och slukte "Här vitt, här vitt",
essa ställen finns de röte boda fär-

att vila medan skulde leva dem. På ett ställe
såg man en man hem drakarne var uppe odr
solade guldet, som var som en lagom
och han sköt snitt i luften, flög ovanne
vadling, och fäste och fäste varin. Vid en
hökställa i Wisseljöarna brukade de döda
vatten och sedan lagga ett mynt i vatten
För nioja är sedan hemsökte det vid ett ställe,
som hette Brudbyggen nioja und från Wiss-
eljöarna, att de hittade ett personal meden
brudkrona och bruddräkt i en gummihatt
som stått på vinden så länge ägoen oo
hund hunde minnas. De fisk då veta
att för hemsökte är sedan hunde de fått
brudgå på gränder, ägoens enda dölla bort-
gaffes. De hemsökte då hälta "gömmare" och hunde
hunde spungit upp och lagt sig i hattun som
slagit i hals efter hemsökte. De hunde förgivnes
söld hemsökte överallt, men då de röte
fanns hemsökte niojaställes brudde de öll hök-
den hude tagit hemsökte. Här hunde hunde legat
och hunde sligt. Mycket hunde fört hönja
sig en ny hemsökte

barn och barnsöngskrönos.
Barnsöngskrönos bor ej åta fäst eller
en ost. Hon måste sätta sig så att
å bli röd, för ej rövora vid
de humra överföra födslossmötorna
krönos till en annan. En liten
Kvarn-gårdar överföide lippdr
kvarn på en annan. Det var en
som var bekant med en hund,
lev med barn. När hon födder
de hon sig inte om henne utan
till en annan. Den som var
en lippdrallade då Kvarn-Gårdar
i kroket den andes att sätta sig
ungefärlig. Men lagot kom att hoppa
och kungas liggat. Liggot kom en styck
av hyskelnringen och låt hon
var med hinningen vid. På så
tände hon barnet på hinnan. En
överföder födslossmötornagå i
en kroket sagt att det enda var
ting att jämna sig före. De tända
av hant byxor och hoppa ur huf
igen och låt det sätta hon.

Den mannen già födlossdagen heller sitt
vatten genom en gärdesgård i stället för già
nog jordfast blidet. Liding i bondmoden:
det äterslaget. Vid födelsen bor i allmänhet
ostklyft född röva mer värande för att konställa
i symmetri vid svarta födlossningar. (efter-
vinden och rövelsträngen brinnes upp under
det att segerkraven shall förs om holen. Den
shall skraska lycka. Missfall avslas genom
att krönos bli släckta under grässellen)
Krönos modern hyckelatogs shall ha en alltid
ha sät già sig, när hon gör ut för att
int kroken shall humra göra henne nog
ill. Likaså shall hon ligga sät i bondens
och sin bodd. Vid missfall shall modern
gå här röva quistet att hon gör röva vid
hans hoppa i stället för att hyckelatogs, ommed
den kroken skada henne. De briflöde och
lägga en gräslan baki barnets rygg för att
höra domif- och sätta en sät
skyddet det. För barnet bokas för mun
ej sät ut vättnet under barnet under
att man lagt elglöder i det. Likaså med
moden. Detta rättlages läts barnet dýgts

non hygkötöjts. De få ej heller hörja
ets eller moderns blöder. Den kvinnan
vridt det födta sedan förföljt vakt som
täckte grå hårarna. I Blekinge troar man
i shall bli myndigt förest i om man
moderns vigselning i brudvättet
och ställe, trället kring Nomadby
- också att man måste sätta löjne
ist, då man gör in i lyckan när
shall dogas ju fler foddar man
i alla. Man shall ej ta någon foddar,
har något tyke eller sova sovur
- eller en brudvättig. Barnet hon
i likana gudaroden. Den som bor
i till doget shall sätta grå en sten och
- brod. Barnet för den starka händer.
Mening Blekinge. De skola inte kritisera
barn efter en död, där den del barnet
Hon shall ej heller upplocka dess sin
med namn, som boyas med namnen
Barnet rödla för en sionistisk
som så att man får blod av hem
barnet i ny eller medan.

När de hon till doget skade barnet förlåt bli
barnet "förlorat", härlig väntningarna.
Före doget shall man att mögt ha blifit
buren ej snattleda. Den buren andades
över barnet under doget gick light fört och
de hade mögt. Den buren slukar under
doget för det sörget. Den buren slukar och
måttarna shall man ligga vitth och hant i bin
den. Den modern sätter på en knapphubb
under det att hon är ned barnet, bli detta
underrätt tiller hon i ett myckelhet bli bor-
nit slenosig. Se hon en eldsvåda för barnet
eldsmärke. Undrar hon i en flaska till barnet
hannings. Skräken hon fingrarna i mun,
när hon slunt sig för barnet felgra fingrarna
som födta en gång se ett för den, barnet förlida
ett häxiga. (Den man hörta ingångar i dog-
stolen men för barnet lycka med sig). Den modern
talar vid någon genom ett fönster för barnet
fönsterhavva. Den bolas genom att mögt
av barnets egen moderns blöder lägges vid nio
vigskat, eller om en sörjande skänk till hon
på bröst grå barnet. Den hon också bolas genom

ställdes ut och ringenom ett förfäder.
Slaget uppdrovner var modern
en häxa - magot så att hon blev södd.
Hon hade legit en huggna ål, som hon
na golvet när hon kom hem. Kustan
i grossess blev då södd, och barnet
var. Det här kibbleskivan uppstår om
att över taket och gjuter nära buren.
Den bolas genom att buren hängde
sig en lista. Den modern står
i ständer upp på henne för
dor och knäslor. Väster vällas bort
med från ihåliga stenor. Gulrot upp-
modern lättar på lit. Hade modern
en fisch buren släcklyft. Hon töck
botade detta genom att tala buren till
knastjärnor och ge det till depporos
om lyft från uppsökel. Detta buren
välla i ansiktet, därfor att modern
ill för en välla. Den modern blei
en regnslövskon binner, så att buren
lyft väller runt huvudet, hon sedan
väller och väller buren där

lyft finns. Hon modar sig en gång när en ko
höll grå att dö, han der gick grå böjd framför.
Buren blev då sörnt, med böjd huv och
hängande tunga blod och stora blödiga blodkorn
en lugnpleng för hela livet. Hon man brukade
alltid ta sin huvud i era örnsubben, när
buren föddes hände det mottäckande van-
skapet. De minoder fastat är mest nötkrig-
lig för lyft är fasta - mittmåla och sidla
anmoden. Vid fyrklia är äldre än man fullblö-
dig finfin lyft. Hylen bolas i allmånske
därigenom att buren för huggna genomen gjordes.
gord eller illa gör händ eller om man hokar
"attläppen" och tar väller och väller grå lyft, eller
om man väller den med vällnet som man
hökat hajar, som man slagit drygt om
med och som man sedan bönit. För att välla
ot buren, sköts man magot grå böstet, så attde
blevo rödda för det. Den buren där böja dia
sedan man avvont det för det aldrig har med sig!
Den en "lindalhona" lyftet illa buren blodet
fördärvid, men hände skyldata det genom att
hinda illa görlband om halsen. Parbönd

en mot engelska jidder. Den i hela
ta som trollgods omsegl häringdinner
ta som hon aldrin kallades "Mör Linde"
84 är gammal och under hela sitt
i somma hela stuga hon förförande
i inne i de smältskiva slögene
varig: att bruden för att få hella
o på brollopsnatten skulle lägga en
hur under huvudet på munnen
att fida släpp skulle de ta ut
ut och valla barnet ned, så den
det första spåldrauen skulle göra
näts födder var att ge det var sin hys,
me den ble komma att tycka om
oldor. Att de hustruna barn ska de
en stand i hända, barnet släckta
en grunge. De som är förlagia
gen skulle få varsel. Barnet skulle
släckta i man (anledningen
är barnet skulle döjas i hysen
"magunna" lägga en duk över hysen
i det tröas över hyslogoden, så
de skulle få ord i ögonen.

Julseder.
Den juled i Wisseljöda för en sälla är sedan i
det blora hela prisit huvudet som i dess gour-
försomling skulle jog hin nistän endast ombla
Hägghultsfjällets. Den man gör ut julaffär
och tills inge gourmens försler skulle man få
se ven som skulle under ört, denne sätta
det huvudet. Hägghults hundar får se ven
de skulle bli gifta med, om de sätta sig bytta
matten till juldagen vid ett glasvin, ett glas
vinnvin och ett glas vatten, då kom deas
fastina. Tog han då bianvinet skulle
han bli mycket förtjust i bianvin, tog
han vinet blev han förtjust i vin, men tog
han vatten blev han mykstest. Julnatten
skulle tyisen alltid bryna hela matten, hände
det att något slödmade inom det var utbren-
nit skulle mögan där i hussät inom det ha-
mnde änts slat. De skulle rikta efter hems
läng tid före jul det mönde, så läng tid
före midsommaren skulle det sät. Väntetiden
till julaffären kväll skulle de ej se möja ej.
De skulle då sätta inne och tilla över det

hade förlorat. De skulle där få se sin
värld, men de fick inte skulle förrän
en de fick se möjlig rörelj. De kom
till går i en torsdag den 24:e julafton
i hörningen på Blåviken av Kvarn värn
om det blir god skörd det kom
i öst. Jag har förtur tillbaka
i de mörka glöderna. Juledforsmästarens
gård omkring Läckö med en god
kvinn och slivin sittar nära
i rymliga härliga byggnader. De
sig härligernas att solen och fisk
ga att trotsa och se synner. Enlig
min version skulle de tillhöra rymlig
i byggnaderna, men inte slivin
var. De skulle där få se synner
världens härligheter. De kunde få
dock vadar skulle bli, om de gick ut
salle en kvartim med vatten. Den
i var blott på morgonen bleddet
skörd, var det ganska bleddet
i skörd. Det var ett par flidor som
unge julafton. Då föddes de höra byg-

bladarna ringa. Då de inte hade möjlig blodet
för värre trodde de att det ringde till döden,
men nu de hören att föddes se att det var
mitt i mitten. De dog alla innan övets
slut. Där de åt julafton ställdes de alltid i sät.
Slivin rädd sig tillförs värda rörelj mot bordet,
om möjlig skulle de under öst, var tågvallen.
se vända ut på hems sidan, när de sliv
tut åt. Tillar anser sig i tågvallen julafton
för man se sin bättre värld. Går man
baktur och en bra julafton hörjande
skall man röta sin bättre värld. En
tyvälförfliden på ett ställe, sova gött ut för
att göra detta. Men han kom in igen, frigöde
kvarnen matmos hemma var han hede sitt
hus, sa han "det var ju hembond som
slipjorde med mig" fast, du skall alltså bli
min eftersödersta" sade man med munnen.
Härmed trodde att hembonden varit ade och
slipjöt med hemma, men han hade inte
varit utan döden. Han var eftersödersta
dog snabba döden och innan övets slut
gjorde mannen över sig med flidor.

skulle baka, släcka, ytele, gästgivning
och skulle vara fördigt till julafloren,
en att de körren det till jula. Tjänstekå-
skulle ha etta mat vid jula julen
på eftermiddagen på julafloren och holl
tjugonde dagen. Glaten användes ej
höst höst som i Gullabo. Att därför
de hösterna ej höst det, endast en
är gammal gummia brukade under
hösten användes men ej vanlig.
Högtiderna gavda man ett slags röjke
o holl med grönor på som man
lägger på. Dåm gjorde också foglar
o vacker. Ganska vanliga tjänstekå-
gubbar, vacker malade med märke
o som rycker tjus. Tjusen varo
"holynglus" med tre eller fyra
vid julafloren skulle man rygga den
över till foglarna. Kiborn mön-
na skulle också ha tjänstekå-ka bolla
under julen. Julkransen skulle enligt
gra pistor inte vara fär, men enligt
en uttalego juet vara fär, därfor

att den skulle senodla så mycket som möjigt.
För mer det senodla dess höglidige fullbordet
kunbodes ungefar likadant som i Gullabo. Det
skulle då röjt till annandagen, tapprade
man rögot skulle det ligga hem. Under höst
mötter horn tornten och de döda och öfver det
Mötter var ungefar densamma som i Gullabo.
I gröten, som oftast var prototisiget lade man
en röndel. Man skulle då rinnna till
gröten innan man fick röjan. En del var
lila innan varo. Denne gröden är vit, därfor
skräck jag dit. Den, som inte hört en rö-
nna får på dörren spunga. Vi gör som sät-
ter, vi åter lills o hämmar till bollen.
Jag sitter brudord ett röd och åter grön. De
vanliga julkrönen varo vittlinjer och häm-
shor, linjer och levor. Julkransen skulle
ha en handhalva, plockare en lev. Dessutom
gjorde man gubbar och gummor av häl deg till
varmen utan använde alltid vetebröd utan
räg och kornbröd. Julafloren skulle man gå
omkring i byxorna och bygda på öf, det hal-
lades byxor. Annandagen fyll blodde de ut sig.

de gids omhilling. I juledagen
var man ut i julen. Barn klöpte ut sig
och gids omhilling med en korsat
och bjuder på kaff och kakor
omrano. De skulle inte dölja under
katten mellan julfirman och en
gids profana omhilling med en lyft.
Nåhde är "lakorna" i ledagorden. Varo
er var de in så mycket huden att
detta på allt hörivas eller också baro
det i ledagorden. Vanliga julf
+ allt man gjorde mötter i huden
sällskapet till reda på dem. En
leks var att slida ögonen ur
öan. Man stälde då upp en
stol, sen lag man ett rörelsefritt
söte stola hatt den. Att göra
i huvudet var en annan leks. Den
så att de skulle soja huvudet
och skulle göra på huvudet. En
ut lag sedan så många eldglock
som de hade sagt att de
gjort quisar på huvudet och lade

på golvet. Den leken korsat lades sedan på golvet,
de skulle hitta ligga på den tills glöderna
blodnat. Den de inte hunde gör det fida
de ge pront. Det hunde en del värighet
svart att hitta sig fast på huvudet. En annan
leks var att draga quisor från son. De skulle
de försöka den som varande från ett dörr-
hundtag de hitta i. Den som dragnar
ifrån flick sedan försöka att den. Och så hunde
de den att den, så att det ständigt förras
en som drog. Hunde hon inte någon
på dörren fick hon ge pront. Hufla Tiveds-
tot var en annan leks. Den hufla tillgick att
att någon skulle ligga sig på golvet på
som ett mysta eller som en torvessrot och
sen skulle en annan försöka hufla honom
Hunde hon inte det, fick hon ge pront.
Massla skor var en leks som förelomm-
gullabo. De skulle sig därvid i en ring med
fotkra. Tills hittar man och sedan skulle
skon gå runt under benen på den. Sedan
skulle det slå en inre i ringen och soja
var skon förras, hunde hon det skulle

skon blev fannen hos sätta innes i
i stället. Sade hon fel fick hon
att få mig att komma tillbörande göra maten.
Tära för biskopen var en annan.
Kändes sätter en som skulle föreställa
en mritt i en don, framfördasiden
liten matta. De skulle slägra
och så skulle en sätta på vordena
av matton och försöka draga ihop
lyckades det fåt den som slägrat i
gölosta vid matton, men lyckades
det fåt de lättare port. Vid porten
fick t. ex. en flicka sig slägt
egna byxor på den sätte hon lyckades
och en annan flicka sig slägt att
i den. Efter detta fick de sig slägt
kuvadet och göra konster. Efter
den fikten de fikt sätte över. I
rum brukade de dra stadden. De
då ut en runda stol och drog
i dock, växer man gung framför
det och varannan bakom, om de
ända åt sannan hittar man

slöt bort det gunga året, vid nyår. Julaffären
skulle man gå till ett väggslätt, man skulle
då få se ett begravningstog och nio änglar
då under året och ett blodloppstog om nio
skulle bli gift i allmänhet den som såg det.
På julaffären skulle man också ut gröt till Stora
i allmänhet var född. Torez gröt mörgonen, nio
djur hade varit och åtta ugga maten. Julaffären
brukade de "fara" kreaturer i hopp. Den som
hann fört då skulle alltid vara fört under
året. Att doppa i gröt bruktas ej. Till
jul skulle tjänarna ha sin tids i und.
Det var vanligt förr att barn vid julen
gick omkring och lärde. De kommo
då två o he styrken med sina sena
hängen och stälde sig i hörnet. De brukade
då få en liten julkaka, sna runda bokor
brukade man i allmänhet bokar åt dem,
och en liten sopodjur. (en 75 års kvinnans inföda
i Laponia) Kenna - Kenna varit slöd för mig
att han julaffären i fjor hörde släkt, som
var barn varit i tjänst. I maj brukade
de slötflickor grå det sätte hon hade hitt

iför. Vi är givit möjlighet i
omgiv, han har fått julfesten int
i en stark tillstånd i huvudet.
Vi tolkade om för mig, att han möga
ga ut julfesten och visa just fröken
inte blöd, för att frökhösten skulle
int ha kommit änd. Enligt ~~syntes~~
det inte blöd julfesten. Var det vred
i sitt mode frön sig märklig, sade

Slakt

I allmänhet slaktades man när man behövde
men vid julfest och till sländen slaktades extra
hästar, kalvar och hundar slaktades av rödarna,
den ansågs mycket obra. Rödarna drog ofta
panning med sin familj, de försade inte konungen
in rägntodes för att inte berusat huvud och
ingen fisk ta dem i hand. När de slaktade
mat fisk de åta på särsladda häst, man kunde
ät stora delar av konungen. När rödarna gick till rött-
varden slaktade hon ga efter alla de övriga. Hon
gick blödd i en halvtimme röd med ett uppmurad.
När rödarna begavdes fisk var inte böna konungen
genom porten utan han slaktade bönan och kungs-
mannen liksom galoppridningar. Rödaren blev i all-
mänhet odyigliga minnenistor, som inte ansågs
daga till möjt omvänt. Rödaren stod huvudens
i halsen och låt blödet rinna ut, sedan flödde
hon dyrkt och grävde ned knogen. De hundar till
och med hända att det förras kvinnliga rödarna
det berättas om en kvinnlig rödare, att hon
alltid sjöng: "Hon flöder till vallen och ring

med mig, valta med mig. Mitt sätter valten
dig, lysser jag dig, lysser jag dig "Och
kom hunden i hunden på den. Nokkun
som också kallades kuddegosen,
det och taget som beställdes. Förr
förr en tiggis är sedan bojade man
sina hästar och använda hället,
vissa, som varo nog modiga att boja
sig till fler och fler efter. Västrenings
lämning av huvudmen utfördes också
en, det var släktens bantostades all-
täckda ej givdes att föred. Vad
är det i dina hästar nästan, bantkun
läge. En gubbe, som var åtta år
kallade för mig att man già kon
och läsa böner över dina hästar det slak-
tning har ej funnit det niojan om
det kom niojan till slaktet, som
var ord già, vad man denne già
mörgårdan. En tiggis, som kom till
kallades att già upp i gorden och be att
en mörgårdan. Kom già upp, men
det är henne en kvala. När hon kom

med skottkoden som sköttes med henne, kom
förlod då att det var skott och kostade hunden
Det som inte hunde användas kostades bort så
t.ex knäppor, ringar o.d. Hjärtat, halsen och
trumpan användes. Baren tog man emellan
vara già förr att använda den till hundskoff
och armar till släktens o.d. Taget använde man
till modrarna. Enligt hos hundene gjordes
hundtaga av som användes till att smaja till
med och till att grida med mot vän. En
högvarmt gunna già älder dons kammat om
sladde för mig att det var ett väst ben man skulle
ta vid slakt, hade man det hunde man gjorde vad
itt man ville. Vad det var för ett ben ville
man inte, och jag har ingenstodes fått upp-
giften behäftad. Om man drock bloden och
vid slakt skulle man få knäppa, om man
använtes bloden lämnar man till hund och gott.
Hund använde man till hundkoden, taget till
häste och mat. Galler använde man till mat
för hundar i fältet. Blåsen använde man
till lyfta. Hornbokspors hund användes till
björnkod, som man hade när man stup-

1. Tomas mögor holländsyrlig
vonne, och fäntäligen ^{hölles hönor} stormogen. och fäntäligen ^{hölles hönor} Mycket
itter. Huvudet varo av oldia
taklow av stormogen, indalow,
low, länglow och snalllow.
In "användes till att slå med,
slängs salta i ena änden. Den
o gjuta och sinade, drog man
en omkring "dissone". Till hylle
stans använde man enis, han.
2. hyddgrytor. Hudane töcknade
bevarade den humma med gowry.
Allén bevarade man alltid kalla hela
tunaten och där soja man mycket, och
man skräckte en sandalbit till
och en till grästen och Stockholm.
öven hörde tjurit folk ringa, för
-län in materna. De behövde då vad
en leon och en plattbit. För att
man skräckte spredha vid helsingen,
man skräckte i spis slottetens
i, är holländsken humma."
och betaltes vanligen för varje gong

Befolningen var i allmänt fantsi os.
~~var i hela~~

LUNDs UNIVERSITETS
POLKAMINNEBARKIV

De Klode

Det bodde en gäng en klodz gubbe uppe ^{Holmen}
på det Posseska godset i närheten av Wallfjörden; källing
det var i far minns tid, berättade mig en man, ^{vad} var
de klode att hon fött löna sin hustru och trocken.
Dessa hade förbijdit honom att ta mer än
25 år åt gängen. So till slut hade hon stora
problem med 25-åringen. När han gifte bort
sin dotter, fick hon fäntäligen rätsalen i
hennes hovställning. Hon häkte vad de hade för
ont, när hon lag den om handloven. Hon
anvisade för övrigt ringt trocken utan hjälp

på grästaket och godkunnen kom gång
var innan på grästaket, vilket giv-
niva honom. De förlade därför honom
huset, som var stort och fyra och
var en nötkörska. Gubben tog hem
slaven, men sa hon: "Det här är
vigt att annat än, att du är i gossens
jäm försörjande, för de vise råder
de är hon i gossens sa gosson" blev hon fört till Trämmar sedan och
hur fram dena dagar, så far ni kom
in sout, vad jag sagt." Vad gubben
int. Gudinman Rosse låg döende, alla
de förlagt sig hemma, och alla gick
nu förbytelse att gå in till hemma,
och bad gubben den gamla gosson att
att få säga adjö till gossonen,
men av de äldsta lättares på gossonen
ville inte nela hemma. Men han
tog hem gossonen om handen
och sade gossonen sa hon
vad som felat gossonen "Tänjig
skall jag göra gossonen fisk

och det gjorde han också. En vandringsbotade
kom en gång genom att den äldre i hemmet
på honom "Mun-kvista", som jag berättat,
anses också hemma bula guldorner. Hon är
nu en 84 år och berättar sin guldornsbolades
verksamhet för mig för hia är sedan. Da be-
sökte en finländsk hemma, som födde henne
ett bula guldornar och givit och kalla. Det
berättas att finlänna ställdes till hafferi i slagen
på sin födelsedag, för att Anna-Sanna skulle
förlära att det var en häftidssdag. Det gjorde
hemma hon givit upp "grötta" noga ord. När
finlänna för i från Anna-Sanna sätts
sig på ett knäslott och flög sin väg.
Jag berättar henne och fram hämta berättelser
höga äldra var lidit och lugn. Hon tyckte ofta
höllsamt berättar, vad hon ville om sedan
och brak vid hemmes banden, men när jag
frågade henne mycket enligt om hemmen
hunde bula guldornar och lyfte och sådant,
talade hon endast om noga fält, som
jag fört min äldre. Det berättas emellertid
hemma att hon tog "alltihem" från lyckligsten

syntes. Hon batade en pojke "jester" mura. (Pojken hennes en liten vacker, i förförande läder.) Hon fik den sittande fast sten, medan denne gav hon i vallen och rannat sig över hon skulle bota bollen "odfin". Hon flydde över dem. Kungen drog den om att hon skulle töcka i hoden släck, och sen släckades så blevade bra. En annan, som kallades Maria, som var 70 år gammal lät sig av sin far att bota. Hon hon batade nio pojkar. Hon bände en sängmatta över dem. För handen släckades i sydöstra och sen intog hon de över dem. Efter hon släcktade hende för pojkarne givit hon, en deon i ögonen och tog dem åtta pojkdomar, där de bände i blod, batade hon genor idag hon i det föregående morgonen, som följde

en flicka. Det var en trollkatt "grått i ögat" som låg i mörk bälte i ett hund, därför att hon ville skada en person. Hon kom hem och låg ned i sängen, fik hon mörk bälte gråt katten. Hon ville nu gör röle i katten, hon varna för "villabott", det är vilda var som släppte gråt en massa blodstyg, huvudet och bälten, och sätter. Hade man fått möjt sedan hunde man bota det, om man före soluppgången satte sig på en sten och sätter med mörk slags fuktigt hund. De fik "stollstolen", i ögat skulle pojkar ta en stol och banta mot ögat och säga "jag bantar, jag bantar, jag bantar." God karor du ej kan släcka mina pojkar" jag bantar bant slottstolen. Maria buntade hunden i trollkatten med hundliggord; och hunden gick den sjuk. Hon plodade där sjuke och tillfriskade medan. Men liggle vila för att hänt, jag har fått omständen hon hon batade släckte gråt ut hon. Hon hunde också bota hunden. På ett

en hon hade fått en världig prägla. Den slöts log
då spott och smygelse präglade och hon blev bra

LUND UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

hade hennes hundt späck, så
den fastnade kring rebenen på
hur quindi den då med hennes hund
i hund och sen råkade hon i hund.
Hon komma hittj på att huvvas
in och vände ut och ingå ögonen
- att hon sätter in den ondeflog
- hon omman gung var hennes
spela gnodd hon av förra gung-
et puloissele det och gung hennes
hund fullte fanns det. Häriförda,
hunde se var tjuvane fanns in
e stulit nioantlig. Hon gung
slagit sänder släppen och hund
hund, då skräckade de efter gung-
- hon sa, att de fanns i en mäss
hon sätter in för att se det, och
hund smittat hunden gung-
skräckade de förra i hunden vila hunden
De hund hunde vilda upp hunden
att den en hund hunden varig.
minstens eller dyr blev gung hund
- genom att ge den gung filippon av

ett hund förmid att ta in. En hund hunden
hon, som hade blod i munnen. Den hund
sade då till hunden att hon skulle göra ett
hund i en al och fylla det med vinnfärskor,
det skulle hon. Så en plugg i hund. Hon
gjorde det och hon blev bra. Samme hund
var bekant för att hon hunde "Stora hund".
Hon måste då fört ha vila på munnen och
aldrin pris den hon stora blodpräglade och på vallen
dog, hon var född. Sedan läste hon över den
så att blodet stannade. När de hon till
hunden för tandviken, så var hon nioantlig
ett prägga, detta skulle de sedan hunda över
huvudet in i spisen. Vid "villaboställ"
skulle de gå till en glats, där det fanns fem
stenar, så skulle de sätta en fot på varken
av två stenar, en hand pris vallen och
två andas och hund i den främre fronten,
men skulle den hund släcka över hunden.
(Det var ett rikt bondfolk, som hunden
enka flicka, hon blev gung och den hund
efter hunden. Hon hittade präglade hund och så att
hon råkade ut för nioantlig. Hon att den

Från vårleken.

är det här man sätter längj; som
lä vörden. Då går man i stora
till slagen för att döda mög i
man bärde lit i byrden och drock
1 maj var över den speciella fisken.
Symmetet skulle man mela på

Från Blekinge hör jag här att man
spännskaffa går omkring från by
och förgäf för ägg och binnevin
marafton vändes vatten till blad.

måndagsmorgnag skulle de lägja
och häma och skrila: "Sä längj
det rykt lönas bli all nytt min si
della läg in. Mittsommar efter shall
i en trasa och töka bort daggen
den shall man sätta under i
för man ska bätt av det" (Lenna
Midsommaraffor skulle färtigis
vara sätta sig vid en lastvagn, där
cas "färtigis" komma och getta
de bleva gifta manen sätts till
en innan niets slut kom en lit-

lita (Lenna - Lina) Man shall gå lossen med
hönumeraffon tillreda en grankola av mög-
mål, salt och vatten. Denne shall möga
ge en brända. Man diörra den att mögen
kommer och ge en vatten på vatten. Denne
shall man bli gift med (Blekinge) Kista
Shall man på kistallen åla en saltstör-
ning. Den som då kommer och ge en
vatten i diörran blir man gift med (B) Längföldag shall man ställa ett glas mög-
vita under sången. Man shall då få se
sin lärhon rinnande yle. Blir han gö-
mon bildas ett slapp i viggorna. Blir
han godmögen bildas ett slott. Midsommara-
ffon shall man glöda nio olika slag
blomster och lägga under lundens kuddar.
Man shall då få se sin lärhon-
rinnande i diörran. 1 maj blödde man
olja med löv i munnen, det gör man
dessa fortfarande. Vårlekeningen brypte
Wihlbandsdagen, man rörade sedan bok-
längs. 13 vedan skulle man säga
i 5 orden sätta man hem, där i 7

sin soddas den 20 maj. Horn och
1 säs i nordlig vind tänkt andas
skall man så ^{vara} köp i 5 vedan da
int längs jorden. Ett skott säs
dagen. Börjar Blonda dagen. efters
säs i nytt eller i stenboden där
aldig kolla sedan är bort att you-
sätta fuktstöd i. Potatis skott
7 vedan. Hornet är det sista
säs, i 5 vedan skott allt som
ut. Man skulle sätta ned på
för att inte malen skulle åka ut.
e mälde köp på neden för att
skan skulle åka den. Sedan man
är kvarna på vissa, kvarde man
för att få god ring. Då sätter
ut på vissa skott man se efter
var de skidas sig. Så köp som
med tungen på huggaren, så köp
int veta. Var "mäkkesköp" (det
är ej som kommer från syd) är
ett nytt att hand skott man så
i nytt säs på vintern skulle

det bli mycket regniga sommar. Börstubbens
hittjelvatt skulle det bli mycket vid sommar
och slaktarna bygga höj blif det en vid
sommar, bygga de höj blif det en torr som-
mar. Var vatten är mycket grön, soja-
mark, då blir det en god stöd. Var man
slippte ut brestrarne på tälte skulle de ha
en tjusig sill (nyttan olärand) Väfumoflor
skulle de törla om att komma fört i köp.
De köpp ett horn och lade i en song, när
den var skulle ligga i songen lade sig flyt-
tade han över hornet till nätta song,
och så fortsatte man till den som lade
sig till fäste behölla hornet. Man slippte
det med honan och sade att man berät
det hornet. Han kallades sedan "hornat".
Vintern köp med mycket söt, mycket
lit. Ger hundar och ger Pfaff hund. Här
vill man inte bli det rustvader. "Jivodud"
kallas så, att sedan före midsommar
och varan hiden efter midsommar, t. ex.
Tant i juni - kallt i december, mycket
regn i juni - mycket söt i december o.s.v.

är vaderförmiddagen på Väggen
en 15 augusti skulle det sättas rög
och det var vaderförmiddagen
t sätts sen. Så sent värre som
jubsovrigdagen skulle det sedan bli
var. Den buren synsunge kafota
- man det var sätts off i
- skulle de ej ha den buna eller
vara på sommaren. (Blekinge)
närafton bolar doggen gjeldande.
närafton finns med dönskjungnej.
Denne bor endast löv omkring,
klädd med löv, blommosoddad
på sitt förekommitt utgångs-
der som i Gullabo, med röd
blåbullaer. Dogene under
under kallas här: "Bulteniby
- , dygmetoniby, blåtoniby, läng-
de griskaliby. Hängfedyg skulle
vara sig en och gilla folk och sedan
t sätta fast son utgångs Pelsing.
det vanligst att de gå inomhörd
närafton hängle depå folk en

häning med en raka och en brevast och en lopp
var de skulle hän. Det skulle vara gross. Det
finns att släckta sig mot häderna tade man
slat i sängen. Men sade att trollgodens
fligo till blåbulla eller Wallnall. Nödös-
dag skulle de enligt en annan version ställa
sig vid hönna på dygmen, såsom jag förr
ontslat. Den släckande ratten vred sig ur
närbildjars ögg, som reslades. Nödös-
dag ägga dagen i Blekinge
Den kunde de röra ut händan händer
skulle bli flera minuter i förgif, men nu
har åker brukt av det (Kurra - Kura)
Regnar och viskar det griskoden bli det
ärlig sommar. Vid undsommagödje
de hälkar ut häringet och gjorde här hä-
- löv.

Var vadorna flygga lågt blir det regn. ^{Detta}
Var man för se stora svarta sviglar ^{ring 2} flygga
bla det regn. Bla hälta gör bli det regn. ^{bo} Flygga
Om det kommer under en gylla sedan
man lågit över den bli det storm, är det
grå vinter bli det midsöder. Stora

belyda regn. När hörjonne flygjat
höll bli det regn. Var allt förmör.
Enda var i vitt och en mossa
i en blått och bänder vid fjärrstaven
och fjärror. Men skall släppta in
i hörja över en häst, om mosen
hundar sätta mosen i väder och
vid ih lös om nöjen kommer
in. Var allt släppta sig mot häst
skulle föra släpta och bärnslad
stora. Var se gick vid en svinsta
häde in fisk de där med svinen
utan i olyckan, då skall man
a eller bygga illa förtäta nöjet
ubek. Torsdags efter för mordet
hima - stina talade om att
i mörkret stala-jolou kommit
och legit hem brinnan. Det kunde
en ill förfärlig leva uppe ifjärras,
tänkte att de dömdes i mörkret
i koll på att slas. Väntade nu
gåde hon nöjen vad det var förlit
fot den uppe vatten före här, sa

nöjen, det var intet en värnande hos oss och
vi själva gick och lade oss lätt. Da kommen
det att ske nöjet i helgen så hima - stina.
Dagen efter hände de snygga där, och sonen
nögg far sin i huvudet med en yxo.
Den annan torsdag hände hennes far vid
ute och hörde. På hemvägen skulle han vatten
hästa, han tog själv vatten i hand och
dropte. Han skulle låt allt det hände var sott
och sandlocke sonen vin. Han droppade
och hörde da allt det var vin. Da hörde
hon genast henn efter en vattenlippa, men
när hon kom tillbaka var det fortfar
vatten igen. De som öra följa på torsdagen,
skola få vissel. Vidan skulle vattenluppen
före värpfadagen för att inte hustrun
skulle ta den. Till hundebarnisson vinter
men atts mildvänder. Sådan ibon väder
blir "vinadagen" d. v. s. nioende dagen efter
pullogen, sådan skall det sedan bli, ing
veder. För spjungs åttioårs sindlarisvise
som medson rörvisse.

(föredragen av Härda-phor 87°:an)

Jul gick jag till min bro, då fick
hona till min hönna.

Torsdag jul gick jag till min bro, då
hövdes hon och ett hönne till min

Jul gick jag till min bro, då fick
ja giss, två hövdes hönor och ett
min hönna.

Jul gick jag till min bro, då
fick jag, två hövdes hönor och ett
ett hönne till min hönna.

Jul gick jag till min bro, då
fick jag flödor för fyra pund fisk,
oss, två hövdes hönor och ett
min hönna.

Jul gick jag till min bro, då
sona med grisarne set, fem

flödor för, fyra pund fisk etc.

Syndedag jul gick jag till min bro, då fick
jag sjuvisig sad, sona med grisarne set, fem
flödor för etc.

Mittdag jul gick jag till min bro, då fick
jag åtta valbona lepr (två sjuvisig sad, sona
med grisarne set etc.)

Ördag jul gick jag till min bro, då
fick jag nio par stor, åtta valbona lepr
sjuvisig sad etc.

Fredag jul gick jag till min bro, då
fick jag tio hästar già alla varo guld-
söder già nio par stor, åtta valbona lepr
etc.

Ölfredag jul gick jag till min bro,
då fick jag elva par hästar alla varo
grodade, tio hästar già alla varo guld-söder
già, nio par stor etc.

int gick jag till min bär, då fisk
kryper 12 attor i vandringsbygden,
då till vandrings attor, dina blodion
plöckade, trots kälkar givit alla vora
en gräv, men jordor, åtta valborna
varig sör, soner med grisar och
flockar för fyra granskinn floss
gäss, två huvudsaklärare och ett
i min hälsa.

en en som hade fått sitt bär
, trocken hade tagit det och lagt
trollunge i stället. Den gjorde in
i destubben, sade det lilla barnet
inte runtens huvudet tala. Sådana
og fina varandra. Då försökt
det var en trollunge och kastade
i ryggen.

Den slätten, skörd och Tröskning.
Vid slätten, som stredde vid olden både allt.
Affanson det hade varit gott om till, tygjorde
granskinnens till. De skulle då vara till bollen
blöddas, då hade de sinnlida lepor, slättelaper.
När de slog lämnade de det felaste stycket
avlegat. Därför är sluttet det alltsammans
flera kilometer. I allmänt obebott
område den lämnade bolen (hurra-hurra)
var de lade ned första nelen bak de ett
hundstug brännvin i den, därför att folket
skulle arbeta så mycket bollen under trösk-
ningen tills de kommers till bollen av
läder med brännvinet i. Sedan gjorde
de den första hären och sätte upp den
i förgårdens grävputtfön. Efter slättens bolls
släckstift, då var tigre i mycket en ständ
nöt. Dessutom slaktades alltid i den där
en halv till slätten. Eftersom släden hade
man också alltid en fest med mat och brän-
vin, då var i synnerhet "skrynkjöt" en
finande rätt. Vid fruktenskörden brukade
vara i sain kerndom, sådant fina

en för mig lätta möja stora veden
och hörja hämta för att min
god skörd vänta är. Blev det undan
av det bälte skörd niet efter. Den
lay av de sista eldarna, lag kuren,
var. Vid sluttningen var slaktort
ungefärlig anträende natt.

Det var en bonde som skulle gå utmed Heden
Sätilgårdens till sitt folk som var åtgefärt till
en annan och sätte gräddis. Han gick och gick, 64 år
och blev fullständigt förvillet av skogs-vifl-
nuvan. Slutligen kom han fram till föllet, men
men då hände han vad han egenställer till det
föllat. De trodde att han var full, men han
slade om för dem att han hade blott
förvillet och bad dem följa sig hem, han
mittade inte vägen. Dångern lag där och läste
hem häxan. Det hände de hundratalle
inne i skogen.

Sjölv sätter jag mig engång
skogsnuvan, kastade ut mig; jag gick och glödade
var, då gick ett främlingsinne med sitt liv-
stykke, lyss blåmning och skadat framför
mig på vägen. Jag följde göngelijen efter
hemme, men hittar som det var försvunnen
hon och sen var det omöjligt för mig
att hitta hennes föllets. Jag var fullkomligt
vilt men så låg jag och vände mig
och då hittade jag.

När darrslaven höjde i dess
Träd under Hedenmarken för seleborna

en ö i Westsjön. Här gjorde de sig
en och lätgo det sin egendom. Besögo
när dessa gjorda frändes med, sinner
en o.d. Säntle de med i sjön i en
ungefära och där legges det an. Gjorde
sig här röta här om.

Antennatet jagade min farbror en
en kon. I de måttet sett kon där,
i kon kasten uppe var vist. Han
i den, men den dog aldrig. Den
en en mätt och hvide kon en
unge bad trollkarlen att kon slad.
Spurta nu och kala kon. "Nej, kon
i en dog" sa häringen. "Det kon
"sa Trollkarlen." Jo, om kon
sig myssel, och myssdiam
kon i kaka, så kon kon
lig" sa Trollkarlen. Trollkarlen
ut and, men följande kväll kon
skrappat sig, vad kon släckte kon,
kon kon slut kon den. Den
en i vist. Och kon hvide kon
vde sig lättare. Kon slut mig,

"Kon slut mig." En värder, som jag
hände. Kon slad en kväll mer vid sjön,
och kon fide kon en röta ur sjön: "Slunden
är konnen, men konnen är inte kon-
nen" just de fide kon se en hvid kon
med en ekta och ro, som kon kast från
för den mannen slad, släckte eldsgåa
en kon och gick i bilar. Kon slad
lyck, men det var ragen som kunde
ningar bat, så att kon hvide lyckas
konon, idag kon fide bilar.

"Kon kväll mer det var ild ej svart
vista med ragen och bort kon en följd projek-
til en bonda och bad att få kon kon under
vatten. Bonden tyckte det var synd om
projektil, så kon sat konon stanna över
vatten! På morgonen följde projektilen om
kon viste konna få stanna den och arbeta.
"ja, kon du att du kon ta med vagnen" "Ja
bonden" så kon vijf försöka" Projek-
tilen rörde och arbetade som kon. Det var
möjligt ragen vanlig projektil var en
lamb bonden föll som arbetare tredje

vig ut med rast till honom. "Hon och vissade hine" "Känd
att sätta in "frigjorde frigan" "det
inte fikt hine vissa än" "svorede
Hon hon kvar" "sa hon" "omröst sätta
in av den, när jag bajar". Pigan
sät för hon sätta hine lärjän
rappr i den väst in vändning,
"frigan bau. När hon blev färdig
assurad, ställde hon upp alla hon-
sade: "Kugg nu till alla som jag
sp alla och högga bener av hon".
eftermiddag grydde hon åtta dag-
ter dag. Blottade hon lämna

den. På den tiden hette lämna
indem. Pigan var da oft föddi
-lagen. "Hej" "sa bonden" det
inte få ha. Du vd vitt gästen
i hit och en mossa folk, och
ja vigen annan. Hon gästen kom
rojka ta emot hästarna. "God
är du dina" "sa gästen nu
hon in till bonden. Det är en

riktlig kval, jog hon haff honom i mönga år,
och hon arbetar så duktigt" Det är ingen mis-
tak du har till dina" "sa gästen" det
är en ande, ett orgeligt väsen i jöbba verket".
Bonden blev rödd och hunde aldrig trådet.

"Ja, jog shall låta dig se vad det är förr
slags väsen du har till dina" "sa gästen".
Pigan fick tillmöjlighet att komma in, men
hon ville inte." Ge du grycken befaling
att komma in, sa gästen. Hon gjorde detta.
"Varför är du här" "frigjorde gästen grycken
som hon hon in "du är ju en ande"

"Och vad har du gjort av maten och
hästarne du fått. Du hon ju varken öta
eller sätta hästar" "sa gästen. Det blev grycken
punkt så stor, att hon fyllde upp hela rum-
met och sen så litet att hon knappat
krypdes. Men gästen hade honom lått
sig fram moten och hästarne, som hon
hade gjort under en godstuga i hundratal.

"Vad skulle du haff det där till" "sa gästen".
Det skulle hon haff ja "döredag för att
visa att bonden hade haffit en ond ond

ist. Då tog grästen och band
föreståndaren, slöt som en ål och
kronan genom det. Det kom in
immer en hund och sätte till
hus "Vi är fulla, så vi har ej
att ligga ut" så sade "Ja, vi
vände var att ligga mig",
ja, då fick han stanna. När
tillhör, ni brister fisken ur frögoden
- för han fick veta att de kunde det gick
att ejta och tog hem affärerna och
slut med. Sen sa han till dem
alle föra ned med en rotatis-
t hörna fish. När de kommo
ejta hände de öra fisken i mossor
som finns väl väl "frögden kan
det finnas det väl kallt" sa sade
han - en gräpa, och det kom
- figa, så att de kunde slytta
- de ville.

När är sedan var min farbar med
slator. Han band en ålbin om sig
- vid ingången, så tog han en ryttar-

ristal med sig och slöt när hon kommit
med, men slottet hölls inte upp. Då
var gräpa med sin släktron! Det var ett
sorgsamt framträdande som gick med den en
grong och stormade där, så att de ville kunde
få upp hänen. Då var de tungan att ville
igen uppgiften, annars bor den varit lätt
men som hänt hände gå in där.

Det var en grong en bättman, som skulle
lä upp en slott. Han hölls ner hunden i
hollet, där han växte att slotten låg och drog
i ett hittelåta. Det hände han en röd fjäril
som sade: "Tog inte i flera gronger töte,
för då får du ett domedagsdrog." Jag slott
vara se hunden i mynt i han. "Komde
han och drog upp en hittelfull med gronger.

Det var en grämma ryppa i Alesta, som
släckte gå och hörnla vis en dag.
Hon tog sin gräpa med sig och sätte hon
sig en lösning hon rössat ihop. Pysen
satt och hörde med löven och nor moden
honom och släckte hörna hörnor, släckte
när hon tog ifrån hörnor lövin. Men

de häl på besöka och de hade kom-
mit i dem. När hon kom hem ramlade
ungefärligen ut besöka. Allt lördet var
hon gick där tillbaka dit lördet
de var ungdomen sista ordet vor
sig löv igen. När det ligger ställer
alle budor det binner en eldtaga
eller min manför hörde sten en
åt rör, som lag på hans öra
se en undanrykte full med pengar
sten som larmade. Hon hörde det
gen och såde till sitt folle att de skulle
käla. Går hem och då ramlade
hon "Vi ju inte mer om dessa, så un-
gen mål fördig" ja, jag blev så
och vi för hem och där vad som förd
men, sa hennes hustru när hon kom
he har jag möjan mål fördig men
får därför att den faller från
sätt fram vad den har, jag har
hunqig "svarade hon. Hon sätta
senor och biö och fläck och hon
hörmvisst. När hon sagt dem

fulla, gick hon och tog upp grytor som vafall
med pengar. Grytor hon sedan gott i ovgen
slätten. Det vor två hundra för möjan i sedan,
kväckade Mar-Linda mig, som gick uppgrå
Wiseffjärda Modestöpel och satt där till hundra
pilnatta. De trodde att de sedan skulle hitta
slätten. Den möjan skulle därför under året
kväck Mar-Linda på Tomasaffon se en nöden
stå på den platsen vid sjön. Y bland hon
man få se Jerusalem's skonahore gå ovan
ring. De shall sätta på pengar när de vägar,
de shall de få gott om pengar. Lyckan shall
alltid tas ut i ny (lycklig olund) Y kistor
brukar man lägga en sat eller en porslinbok
Den man loggar en arbetsbok slappna till
möjet därför på en väg, där ett brudpar skall
vara fram och de hära överden, bli ödet
skrämt olyckligt. Den en eldare givning över
viger fram vänster till häger och möjan
över betyder det här, från höger till vänster
betyder olan. Regn i budboken betyder
lycka. Den man tvingar in pengar i dege-
klöningar får barnet lyckas med sig. Golden

Nas till hals, när det har före se del
hollasset. En goda hundhals (gull) at
en knoppe (gull) (boden), stenrot (gull)
är en hög blöder, och en hög avförg.
Varkunat blöder och vartannat förgvar.
Hans hals är isig och gomla skar
ät brudgas för att de skada på han.
En dörrmen, att man ska högt och
betyder det olycka. Den som förl
ig om i en begravningsprocession,
Den som förlig reser sig upp och
är förlig. Högger nagon på hänsyn
till sitt sinn. Han den döde ögonen
lita de efter fler. Den en flicka bläckta
när han träller för hon en se sig
att ha upp en hinnan från under
förgylle. I den förlig man vid
ögonen ett framträmmare blidet
i rinnor dagens slut. Mindesti
nder shall man töcka för sin, bliv
ista handen för man baco. Den
gänger på sin bodd för sorgsbon
nöbb. Hela det för höga vid hals

nagon val om en, hela det för värsta fö
boden de en. Dörrmen man om ryggfölle, betyder
det död (fört betyder död). Den man före se en
likblöde eller ett vitt blöde, betyder det att nagon
honommer att dö i familjen inom den man
varade liden.

För stodde man gen
ris vid kyrkog. De redo där till begrav
ning med klocka på klockan. Själva man
redo i gudsak, sen kom brudgum och
sedan de märmast. ontköra. Den siste
i höjt hode ett arkebussvär och lyckades
samt de märtte. Många vagnar skötade från taket
med fana fördi nagon guld. Vid begravning
var tills tills till begravning, de märmast ontköra
var där märmast huvudet. Vid klockan
tröt man klockan av klockan. För sara
klocka sallt man granskissa intill vagnen.
Sjölvgrävningar lyftes man över klockanen.
Pärlerna fick attled en vis summargengor
för begravningen denna kallades klockstol.

1651 var det en myndhet för vilda, natt
värdeboner kunde inte komma till grävsten
på den sista veden. Man hände den hälldöden i

april. 1852 var det så myndat att
de som varo boda, fisk varo
i bygga. Den man giv en hängt till
broholmsdagen blidet hylla i älven längst
i som hade tagit åtta den från
en. Han hunde la fia så myndat faga
ha, men han skulle stycka längre
för till slader, sade han till den già
regid att honom hunde de där vila
en han gäina de är ville. Åt det
är vila varo så svart" sade en.

Han ut, skulle han försöka sjöla
frida från bondens vagn. Men han
de slaggja fläsket igen utan milt
lycka. Bonden hade tagit åtta den i
På vägen till Almby kvarn vid ett
en mil från Wissbygda var fia
med hästar i jorden, som nu var
med sten. Var bonden skulle
i här samlades de i stora floden
igen eftersom plundrade han full.
Den fiaut omhöllade Knoppe-
givaren hängt till Bläckvila

Öjden. Han brukade ta fia de röde och de falliga
och illa rönt sade han till ett par doga fiaut
innan han slät möjt. Den som han hade
sladit varst ifrån gick en gång ned till en-
huset, där han visste att Bläckvila fiaut lott
till och stod med honom. Det var en
problamning givanna, som ville giva oss. Han
satte da en bild på hyllan och hant över
den sät fisk han oss. Var Wissbygda
hylla skulle byggas tog de ett par Trävlingar
och slaggja och låt dem gå vart de ville. De gick
da ut på en holme, där en borg Wissingsborg
lag. Han byggde de där hyllan, mästerskab tog
av borgmen. Efter borgen fisk försöktigen
sedan till namn. Almby kvarn, som egentligen
hade Bläckvila fisk enligt folktrodderna
itt namn efter en gubbe som hette Ant och
en som hette Eremit. På givannen tilltagits
vara ligga två kvarnsten Säringborg och
Rastörd. Kvarn på Säringborg, sas var
hant som en stor häste. Han låt bygga
en bro över spän mellan de båda borgarna.
Dagen innan invigningsfesten skulle hällas

ett förförkigt åskväder. Han knöt då
mot hunden och sade: "Idag den här dansen,
är det jag som dansar." När de
med till bron fäjande dog hunde den
och försvann. Moraböle, bygden
i Väner uppför mot höga högdegrisen
föllbroddisken sitt namn efter en
lille kvarn.

de skulle gå i utsättning skulldrag i vid
mjössmatten, grashattan och midjan.
En ondhet syns hyllos i utsättning.
Igo utsättning fik de varken gruta eller
ett röra någon muskul i ansiktet,
ta der bli sårana. De hunde få se
ingelika salter under vägen, men de
inte skulda. En hund, som gick
fick se ett par röster komma
de med ett stort härligast hon
o den skulda, men han blev sådan
det under hela sitt liv. Där
utsättning skulde de få förmågor att
et röra som skulle da under enas
ut julaffton. En vällan

som vor röka och gick julmötet mölla
en svart hund & på en svart hund med
två svarta leenden red sig, som det båmen
ur gögngrå. Framför sig grå hundens hode
såg en död huvana liggande. Det
var Odens, som vorit ale och elgjället
slagenmwan. Den en båtta förgjordes
hölle man en delholts grå mor sostans
fröslag och gav den med. I en by
i Wesselfjöda höll en rik bonde, som vor
händ för sin smäck, dubbelbröllag för
sina boda döttrar. Bröllaget vor storstöjd
med silversteknis och slät och mott, men
mott med mat. En fästningslägernas som
gick ondhet i legen tillade de en
sinälvvisa om bröllaget. Den höjde
Det vor ett bröllag i Kvarnsta
med torrana på och silverstekni

ja kniv och gaffel, de vor der bra
min last o skora o int o lä.

Vare ny episod från bröllaget som
hon fick reda på, lade hon till enas
grå döttrar för så att den till slut blivit gullig

ig. Bonderna hörde kyrkans en ryktar
dronet släppte ihop till kyrkan i.
men fide vila det delade hon:
Så drog de ut den nya tånan
och sätte för den gamla tånan
som släppte åtta, men bondegrids
och de var far varför skyssde fide.
I ett slut över hela sadan, så
blev tångan att flytta bort.

men nuvar var alle och gick, berättades
V. Trodde hon ibland att hon varit
- Hon tog då upp sin kniv och
en grönsta och lastade på vägen
hon snyckra rölen buren grader
sedan komma. När hon kommit
hunde det då hända att det lastade
och föjt i skorstenen och glöd.
utat gick. Då tog gubben oddion
i spisen, så försökte. Det var
som hon till Wisse fjärdför en
söder, utan ett öre på filten. Hon tog
en, blev fört tånsman i vanda

sedan den störste godogonen i V. Under hästens
manskid kom en jude drogande med en häxa
med m.o.d. Han släppte då fjärdingsmoman
för att försöka hitta en blodha. Juden solde
en blodha, men tånsman lade bestyg på hela
laget, därför att han hade sitt på en båndag.
Juden uppmade emellertid vätegoing och tåns-
man fide betala hela laget. Då delade
en bonde.

Det kom en jude och solde nu
den tånsman huy en sön filen
Han skulle juden komma
men fide gav en häng mäda.

Det vor ett vilt bondfolk, som hade en enda
flicka. När hon var ens i gavendölar
hon gick och den blöke efterlades. När
hon tillat på flickan så kom att hon vänt
ut för nogonting. För att undanse hon var
hon räpat ut för detta, gick hon ut och tog
en stor fjäril åtta, en stor fjäril öring och en
från landsvägen. Dessa lades i spisen och upp
kattades. Sedan tog hon en sötja holl

De släppte med sils efter sten i vatten
och hörde kom sedan att kom
ut för möget på ålarn. Det före
n allt de skulle affra den. De bördet
en rytt och slog ut på ålarn sen
som allt inget på midsommaren varken
kitt eller lagts ifrån sängen. Det
var vissa sommornattar. Det laga
och rast, men vatten lag rast
i den största floden i haj februari
de sig av töst. Men det varista var
på midsommaren dyggen inte fäktat bort
på sängen. Det var en stånd,
var dödlig. På åttonde dagen
kom en vanred julflygor om
sig. Den en kunde vara en brod
men med avrigsdan uppgrat föran
ryktet.

I dygnaske vatten gör de största
se! Den inblandne är foljadt som
raten är för salt är huden förlustas

Det är inte guld allt som glimmar, sa
Fräse-Maja om handsklovene,
Vår nyan slukar klevitt bli det här
som kom slukar kom hitt blidet barn-
lagn. Sina svarta spindlar betyder bau.
Om svalorna flygo utmed vatten blidet sega.
Tyvid Åker-Berntas stuga ligger en
läder sjo, mögot sydväst om Holla by, som
hallas i rollagot. Den anses vara bollenäs,
en litig sognar flöt en levinna som runda
de i golvet upp i den under. Denna sogn
har jag hörat om jungfrubrunnen vid
Borgforsens slottsruin. En levinna som
fall i den flöt upp vid ön Blå Jungfrun
i Vätternsund. Tyvid Karlshamn ligger
en härlig, omvälten också somma sogn
ja. Det brukas även om den all mögt
en gong försökte att preglta dess dygn. Han
fick där hönor en rost av hattar, som sade:
"Mäster! Den unna väggan, shall jag mida
dena taggar". Han vägrade då aldrig mer
mata dess dygn.

Tyvid Eddetrulla i Vissefjärda

und-
ster som hittas svinasten. Den
hand på pelare, och på sven-
sypdet från den. Då tödades
en dör. Den var den första man
som shall ut och fästa ö i engom-
ing, shall man ej ge sig ut, föi
en ragen fiskelar. Vid byggande
ett hus i Tröstulen och lägger det en
ur, för att få tur med hand. Ibland
är även det gengor, men den hämmes
och vora all den som rönt hand
varhus byggdes och haundan
i den hude.

skräddare kom sent en kväll till
och bad om nattlogi. Han förlät detta
till hon sydde till åt ägaren. Det blev
matten och som hon satt bly-kon
och skräddare till. Hon tyckte sig ha
ta med ett litet barn i konnars-
delen och hon hände hem barnet.
Ägo natt, dröga natt, bondens dotteron
st." Då hon valnade, märkte hon
hömt allt konnas, men hon om-

sin vänd
försökte återvända (på ägaren). Denne sat där blyt-
upp golvet och förm dörvid attdeles invid dörren
en gruta med ett bantlik i. Vid efterforska-
ningar fanns de reda på att där för en källa
ö i sedan bult en bonden där, som sedan
flyttat till Brönshult, som hade hatt en
lilla son dä vart omkring 20 år. Gubben
hade dött för nioja ö i sedan, men hans dotter
som nu var omkring femton är gammal hade
fortforsande i Brönshult. Hon togs i förlan
och visade där att hon hade mordat sitt
lilla nyfodda barn och gjort med det under
golvet. Hon hade sedan aldrig fått nioja
nu, och det var på grund härof de flyttat
från stugan, men gubben för straff hade
överhöll henne från att omvila sig.

Om niojolen hörde över så att den blivit
bränd, för hona sätja juvis.

Lunda och Temogina

temogina s̄i bald och en fästare s̄i gom
en dog i det gjöra
med minna begörjā vorover
den tågare, s̄i hattades hon
hon Temogina den skona

sundade hon s̄i mögor jag gör
kommode länder att studa
minne för mig men ej salmodens lär
hon fräns hälsning jag gör
en här mitt minn vad din sida

rymmar, tyt gyttre, det var hemmes voo
nior att orätt mig gjöra
heliga jungfrum till vittne jag tar
liv o död du mitt lycka slapp ha
dig eller ingen tillvara

min begörjā & fäfingars lyck
i min alanta förlider
begörjā min falshet, den straffedag

Den valnad hos mig i min brudliga slund
Shall sätta och fästa tillbaka sin brud
Och ryda i gravan mig nedes

Den taggar sig slet från den skona i grä
och dog till de heliga länder
Men kungat önts heder fört sdrovadat
Så kom en bonn als glänsande stå
och erbjöd Temogina händer

Hans stinkar, hans guld, hans förtelanda skick
Svart konungs dars eder att vadela
Hon stände hans lycka, hon tjäste dubblik
Dess flyktiga lycka i sinan hon fick
Och snar länders källorups föddla

Den man bring den begina till land i land
förgives dess jämmer man hände
Och fort und sitt roo genom pilen förrum
Ej rövare man mina Temogina form
Och ej gråt som hemme bort födde

syra gänger de vita sig där
industrierna ej visat sina vingar
vadgoes dina blundt hon da illmåttan
skulde min berusningssuddan här
bonda vingar hemsö sorgar

den denna ydelen med ryggen
had nli dödskollen bilda
stola tillkorna sin mullnade bet
gula blomma den taggar din skål
skål för din fröslia flida.

minn om myfodlora barn, belyder död
med död
sitta tillsammans och visa händerna
som av dem rinnar in i död.

minn möjan som sorgar, shall
ej gör över sorgen, så bli möjligg

Hörer man föremål belyder det död
Se man synnerligen på kvarteren belyder
det synlidet, se man den på möjanen
belyder det tillfridslende. Svarta synnerligen
belyder sorg.
Främmande om eldsvala, belyder källan,
men man shall da sätta se röja lagon.
Främmande röra om annan, belyder det
att annan får mycket pengar.
Toppa man en gaffel komma det främmande
Vai en hand slårer sig invid ihjens
och fyra med rösen i vadat bli det eldsvala.
Den möjan sätta och är sömnig, bli den
som kommer ihj.
Att bränna grupper belyder färligdom.
Den röra salta slor på ett bord, belyder
det förgifta Den man gänger på fastbörd
möge, för man förgifte minn kvarteren.
Den som gänger på sin bodd för sluttar
på sin nöbb. Den man lagar möbler
och sen görbet med lämboet belyder det för-
gifte. Att töka bord med lednings-
gruppen belyder förgifte. Den man myller

grä förtönde mög för man ens vissa
kvällen. Om det klor i vissa, soga enonda
om det sländer till vissa kommer hörningar
med förtjänster, sländer det till höga kom-
meror o flöjor.

Utan det i vissa ejt för man gäta, utan
det i höga ejt tros för man sluta, men
dör ens för före man är det vaktens

Klor det för höga oint klor mögen vid
om en, klor det för vissa klor mögen
alla om en.

Klidor man klor mögen om en, gissar nu
då sätt upp till klidor.

Mögen det för sitt shall man foga far
villet iia det mögen, svara mögen då sitt,
shall man se dem möanna ut i, klla
mönga folktan shall det där finnas i manna
på den som tankar grä en.